

Giàn Hoa Năm Xưa

Thầy cựu hiệu trưởng **ĐỖ VĂN BÌNH** tặng các em nữ sinh
Nguyễn Trường Tô - Phan Đình Phùng

XIN CHÂN THÀNH CẢM ƠN
các tác giả
đã tham gia nội dung
của đặc san

Thầy ĐỖ VĂN BÌNH

Thầy HUỖNH ÁI TÔNG

Thầy VŨ DUY THUẬN

Thầy NGUYỄN ĐẮC THẾ

Thầy LÊ QUYÊN

Thầy NGUYỄN PHẤN

Trần Ngọc Sơn

Trương Thị Cúc

Hường Nguyễn

Minh Nguyệt

Hải Đoàn

Trần Nguyên Hương

Phạm Mỹ Dung

Nguyễn Thị Oanh

văn sĩ Cúc - Nguyễn Thị Thắm

Trần Thị Kim Mỹ

Ngọc Sơn

Thu Hương

Lợi Nguyễn

Lương Thị Loan

Phạm Mỹ Khiết

Ngọc Bích

Trần Trọng Quốc

Phạm Bích Thuận

Nguyễn Hữu Phúc

Minh An - Nguyễn Quốc Tiến

Hoàng Anh Tuấn

Đỗ Thị Kim

Nguyễn Kiến

LỜI MỞ ĐẦU

“Hằng năm cứ vào cuối thu, lá ngoài đường rụng nhiều và trên không có những đám mây bàng bạc, lòng tôi lại nao nức những kỷ niệm mênh mang của buổi tựu trường...Hôm nay tôi đi học.”

Xin mượn áng văn của nhà văn Thanh Tịnh để gợi lại hình ảnh thật đẹp và nhiều kỷ niệm khó quên thời thơ ấu, ngày đầu đời được cha mẹ dẫn dắt đến trường, giao cho Thầy Cô yêu thương hết lòng dạy dỗ, hướng dẫn và truyền kiến thức mong ước chúng ta trở thành con người tốt và thành đạt.

Những năm tháng học tập dưới mái trường thân yêu, cùng với những bạn bè trang lớp thân thương và thắm tình đã thể hiện niềm tin và quý mến kéo dài trong suốt cuộc đời chúng ta đến ngày hôm nay.

Tập đặc san này được hình thành sau hơn ba mươi lăm năm rời mái trường, nay là trường cao đẳng nghề Nguyễn Trường Tộ, mặc dù có những đặc thù riêng của mỗi lớp, mỗi cá nhân, những bạn ở trong nước hay hải ngoại, nhưng tất cả đều hướng đến niềm tri ân sâu đậm đến tình Thầy trò, những kỷ niệm vui buồn tuổi học trò, luôn gắn kết để có thể trở thành bất tử được gợi lại trong các hình ảnh, các tác phẩm.

Chúng con cũng không quên công ơn của những Thầy Cô đã ra đi mãi mãi với lòng thành kính sâu xa.

Một lần nữa xin tiếp nối một đoạn văn của nhà văn Thanh Tịnh để mở đầu cho tập san này, cũng như tiếp tục ca ngợi và bảo tồn tinh thần bạn hữu muôn thuở.

“Tôi nhìn người bạn tí hon ngồi bên tôi, một người bạn tôi chưa hề biết, nhưng lòng tôi vẫn không cảm thấy sự xa lạ chút nào. Sự quyến luyến ấy tự nhiên và bất ngờ quá đến tôi cũng không dám tin là có thật.”
Trân trọng.

Ban Biên Tập

Thầy Huỳnh Ái Tông

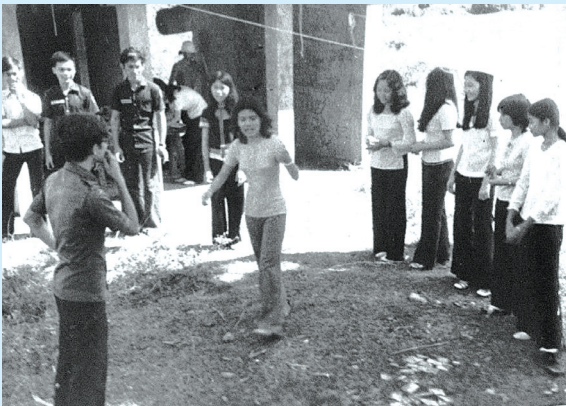
dành vài cảm nghĩ cho đặc san

Nguyễn Trường Tô - Phan Đình Phùng

Thầy Huỳnh Ái Tông, nguyên Hiệu trưởng trường Trung học Kỹ thuật Nguyễn Trường Tô NK 1974-1975

Chừng chục năm về trước, có người bạn tặng cho tôi tập Đặc san Trường Bách Khoa Trung Cấp Phú Thọ. Tôi không phải là cựu học sinh của Trường này, nhưng Trường Cao Đẳng Sư Phạm Kỹ Thuật đã dùng cơ sở của Trường Bách Khoa Trung cấp để đào tạo chúng tôi và những cựu học sinh Bách Khoa đa số thi vào Sư Phạm, cho nên tôi có chút liên quan, ít ra thì những lớp, những xưởng của Trường đó chúng tôi đều có nhiều kỷ niệm.

Năm 2009, sang Virginia dự đám cưới đứa cháu gái, có người cho tôi

Sinh hoạt dã ngoại

Thầy HUỖNH ÁI TÔNG

tập Đặc san Hội ngộ của Trường Trung học Tổng hợp Ban Mê Thuột, nơi đó tôi có dạy giờ trong một niên khóa 1969-1970, nhiều giáo sư tôi quên tên, quên mặt, nhưng có cô Diana Gardiner thì tôi còn nhớ vì cô cũng dạy Anh Văn ở Trường Kỹ thuật Y Út Ban Mê Thuột. Trường Trung học Tổng hợp Ban Mê Thuột tổ chức Hội ngộ lần thứ V tại Washington DC, làm cho tôi phải suy nghĩ, một Trường ở xứ Bụi Mịt Trời vùng Cao nguyên, vậy mà họ tổ chức Hội ngộ lần thứ V, trong khi Trường Kỹ thuật Nguyễn Trường Tô được

Sinh hoạt trường vào sáng thứ 2

thành lập năm 1898, Cao Thắng năm 1906 cả hai đều ở ngay tại Thủ đô, hòn ngọc Viễn Đông lại chưa có lần

Ngày truyền thống học đường NGUYỄN TRƯỜNG TỘ năm 1974

Hội ngộ nào ở Hải ngoại, thử hỏi sao lại không chạm lòng tự ái

Năm 2012, tôi được mời viết một bài cho Đặc San kỷ niệm 50 năm thành lập Đại học Sư Phạm Kỹ Thuật Thủ Đức, vì người phụ trách muốn có tiếng nói của Cựu sinh viên, ghi lại những cảm tưởng. Đầu năm 2013, tôi lại được anh Trưởng ban Tổ chức Hội ngộ Cao Thắng

ở Nam Cali, mời viết một bài cho Đặc san. Do tôi đã viết một bài khá dài về Trường Cao Thắng đăng trên mạng từ lâu, trong đó có rất nhiều kỷ niệm về thuở ấu thơ, tuổi học trò đầu xanh vô số tội, nếu muốn họ lấy xuống đăng lại, nhưng vì lý do gì đó họ đã không dùng đến, cho nên tôi viết một bài khác, nhắc lại lược sử Trường Cao Thắng, theo ông Phan Kim Báu cựu Hiệu Trưởng Trung học Nguyễn Trường Tộ cho biết, Trường Nguyễn Trường Tộ là Trường dạy nghề có đầu tiên ở Việt Nam, Trường Cao Thắng khởi thủy là chi nhánh của Nguyễn Trường Tộ vì mặc dù có 2 văn phòng hành chánh, nhưng chỉ có một ông Hiệu Trưởng chung mà thôi. Từ lâu tôi vẫn ước mơ có một Đặc san để ghi lại những hình ảnh, những cảm nghĩ của các giáo sư, nhân viên và các cựu học sinh của Trường Nguyễn Trường Tộ và Phan Đình Phùng. Trong nhiều năm qua, các cựu học sinh đã có một Ban Đại diện của hai Trường, hàng năm tổ chức họp mặt vào Ngày

Các bạn lớp trang trí niên khóa 70 - 75

Nam sinh NGUYỄN TRƯỜNG TỘ

Nhà giáo Việt Nam 20-11, tôi đã được tham dự vài lần, được nhìn thấy tấm lòng cứu học sinh “vinh danh” những Thầy, Cô giáo ngày xưa và nhất là cảnh cứu học sinh tay bắt mặt mừng trong ngày hội ngộ. Tôi cũng được mời tham dự vài buổi họp của Ban Đại diện CHS và một số học sinh, tôi nhận xét tất cả đều có tinh thần vì danh dự của Trường, luôn luôn đoàn kết, nhất là thăm viếng quý vị giáo chức già yếu bệnh tật, họ cũng không quên những người bạn đồng môn, giúp đỡ nhau khi ốm đau hoạn nạn, chia ngọt, xẻ bùi trong những dịp mừng vui. Nay các Cựu học sinh NTT-PĐP xuất bản một Đặc san để ghi lại những hình ảnh xưa nay, viết những cảm nghĩ về tuổi học trò, về tình bạn chân thật dưới mái trường cũ, để cùng

nhau đọc, ôn lại những kỷ niệm, bởi vì thời gian vốn vô tình chôn vùi tất cả nếu không có những kỷ vật còn.

Tôi không dám kỳ vọng có những áng văn tuyệt tác, nhưng những cảm nghĩ chân thành sẽ tồn đọng trong tâm tư người đọc, làm cho người đọc gợi nhớ được tuổi học trò, thuở có nhiều ước mơ, tưởng được như vậy cũng là đáng đọc, đáng xem, đáng giữ làm kỷ niệm.

Thầy Huỳnh Ái Tông

Nam sinh Phan Đình Phùng tham gia thể thao

Thăm gia đình thầy Huỳnh Ái Tông tại tư gia năm 2012

THẬT ĐẸP ! TÌNH NGHĨA THẦY TRÒ.

Qua chuyến đi Nhật, Mỹ
Ngày 24-3-2013.

Nhân việc gọi điện thoại cho Phạm Thị Minh Nguyệt hỏi thăm nhờ chia buồn với gia đình Tạ Chiêu Minh về sự ra đi quá sớm của người vợ hiền Nguyễn Thị Phương Tâm, một cựu học sinh lớp 12TM, Nguyệt kể cho biết bệnh tình của Tâm và sự mất mát của người bạn này, sau đó Nguyệt bảo:

-Thầy ơi, em muốn nhờ thầy viết cho một bài trong đặc san NTT-PĐP.

Tôi suy nghĩ không biết viết gì bây giờ vì từ xưa đến nay bắt đầu từ lúc bước chân vào nghề dạy học năm 1964 đến lúc về hưu, chỉ quen với các con số hoặc hình vẽ toán học chứ chưa quen với việc viết lách bao giờ,

Thầy Thuận ở Nhật Bản

Thầy VŨ DUY THUẬN

nhưng trước sự ân cần của Nguyệt, tôi đành liều hứa:

- Tôi sẽ cố gắng và nghĩ có lẽ nên kể lại những kỷ niệm và ân tình của các học trò cũ đối với người thầy trong chuyến đi Nhật-Mỹ vừa qua...

Đáp chuyến bay JL 750 của hãng hàng không Japan Airlines để đến phi trường Narita của Nhật. Từ đây xe chở đến thành phố Hanoke đi ngang qua cây cầu Rainbow Bridge rất đẹp và nổi tiếng ở Tokyo, xa xa bên phải là tháp truyền hình cao 634 m mới xây xong năm 2012.

Đến Hanoke, vì trời đầy sương mù nên từ trên hồ Ashi ở thung lũng

Thầy Thuận với vợ chồng 2 bạn Văn Anh Khanh 12T2 và Vũ Thị Thoa 12/10 niên khóa 77

Owakudani không thể nhìn thấy toàn cảnh thành phố Hanoke và núi Phú Sĩ, phải đến ngày hôm sau trời quang đãng mới thấy được hình ảnh núi Phú Sĩ rõ ràng hơn.

Sau một ngày ở Hanoke, quay về lại Tokyo chủ yếu là xem hoa anh đào. Mặc dù trời mưa, thời tiết lạnh nhưng du khách cũng như người dân Nhật vẫn đổ xô về công viên Ueno để

chiêm ngưỡng hàng ngàn cây hoa anh đào nở rộ. Tokyo có rất nhiều địa điểm để đến tham quan như Tokyo Tower, tòa tháp cao 333 m, như đại lộ Ginza, được ví như đại lộ Champs Élysées của Pháp, Cung điện Hoàng gia Nhật Bản, đền thờ Asakusa nơi có bức tượng Phật bà Quan Âm chỉ cao 5,5 cm, đền thờ Minh trị thiên hoàng

Thầy Thuận bên tượng đài Nữ Thần Tự Do

(Meiji) của Nhật, các trung tâm hành chính và buôn bán sầm uất như Harajuku, Akihabara...

Sau 3 ngày ở Nhật, xe chở đến phi trường Haneda để đáp chuyến bay đi New York. Ngồi trên máy bay hơn mười mấy tiếng đồng hồ, đến 5g50 sáng ngày 28-3-2013 máy bay đáp xuống phi trường JFK.

Nghỉ ngơi xong rồi lại bận rộn với những địa điểm tham quan ở New York như Ground Zero, nơi xảy ra sự kiện ngày 11-9 với Twin Tower; đến Wall street, trung tâm thị trường chứng khoán Mỹ; 5th Ave, đại lộ với những cửa hàng trưng bày sản phẩm của các hãng nổi tiếng nhất thế giới; quảng trường Thời Đại (Times square), nơi hàng năm vào ngày Giáng sinh và đầu năm mới đều có trưng bày cây thông Noel khổng lồ; đại lộ Broadway, trung tâm kịch nghệ thế giới và khu China Town chủ yếu để thưởng thức các món ăn Á Châu.

Sáng hôm sau lên tàu ra đảo thăm tượng nữ thần Tự Do và quay trở về để thăm trụ sở Liên Hiệp Quốc.

Rời New York, xe chở đến thành phố Philadelphia ở bang Pennsylvania, nơi 13 thuộc địa của Anh quốc họp tại Tòa nhà Độc lập (Independence Hall), đặc biệt với quả chuông Tự Do (Liberty Bell) đưa ra bản Tuyên ngôn Độc lập do Thomas Jefferson, soạn thảo, trở thành 13 tiểu bang lập quốc đầu tiên của nước Mỹ ngày nay.

Đến Washington DC, thủ đô của nước Mỹ, với rất nhiều địa điểm tham quan nổi tiếng như Tòa Bạch Ốc, điện Capitol, tháp bút chì tưởng niệm Washington, đài tưởng niệm Abraham Lincoln, Jefferson, công viên với nhiều hàng cây anh đào dọc bờ sông

Potomac....

Ngày 1-4-2013, từ biệt Washington DC, về Leesburg thuộc bang Virginia. Một tuần lễ ở đây bận rộn với các cuộc cuộc du ngoạn cùng với bạn học cũ ở trường Chu Văn An. Địa điểm đặc biệt là bảo tàng Hàng Không và Không gian Hoa Kỳ (Air and Space Museum), nơi trưng bày tàu con thoi Discovery đã không còn sử dụng nữa.

Trong thời gian ở tại Leesburg, hai vợ chồng Vũ Thị Thoa (12TM) và Văn Anh Khanh (12 T2) ở thành phố Frederick, bang Maryland

đã lái xe đến tận nơi ở để thăm, tặng quà kỷ niệm, một digital photo frame rất có ý nghĩa.

Khanh và Thoa lại lái xe một quãng đường dài đưa về nhà chơi và mời ăn tối cùng với cậu con trai rất bánh và dễ mến.

Ăn xong, vợ chồng Khanh -Thoa lại đưa về tận nhà. Rất cảm động và bịn rịn lúc chia tay. Tình cảm thầy trò cảm thấy thật sâu sắc bên xứ người.

Sau một tuần lễ ở lại Leesburg, ngày 8-4-2013 bay sang Boston, qua San Francisco rồi về San Jose.

Được các bạn bè ở VN cho biết, ngay sáng hôm sau, Nguyễn Đình Đông và Nguyễn Tấn Nguyễn, hai cậu học trò cũ ở San Jose đã gọi điện thoại, đến thăm, và thầy trò đã cùng nhau ngồi uống cà phê tâm sự ở khu Grand Century.

Đông ít thời gian rảnh vì bận việc làm, riêng Nguyễn vì làm nghề tự do (contractor) nên tương đối có nhiều thời giờ hơn đã hỗ trợ và giúp đỡ rất nhiều trong tuần lễ ở lại San Jose. Nguyễn đã mất khá

nhiều thời gian, không nề hà chờ đợi, lái xe đưa đón đến nhà những bạn bè thân hữu ở các địa điểm khác nhau

trong thành phố.

Cũng trong thời gian này, ông bạn thân Nguyễn Văn Phấn ở trường NTT-PĐP cũ từ Úc gọi điện thoại cho hai vợ chồng con trai ở San Jose đến thăm và đưa đi tham quan thành phố San Francisco, nổi tiếng với cây cầu Golden Gate.

Ngày 13-04-2013 rời San Jose, trước giờ lên xe đò Hoàng để xuống Orange County, Nguyễn còn ra tận bến

xe đưa tiễn. Rất cảm động trước sự sốt sắng nghĩa tình của những người học trò cũ.

Xe chạy xuống đến khu chợ VN ở Little Saigon trẻ hơn so với thường lệ vì kẹt xe ở freeway về Los. Ở đây bạn bè đã ra đón và đưa về nhà nghỉ ở Little Saigon Inn do một ông bạn đã book hộ trước.

Trưa hôm sau họp mặt với các bạn Chu Văn An cũ tại nhà hàng Harbor Seafood thì buổi chiều tối các em học sinh cũ gồm Đỗ Quốc Hy, Nguyễn Ngọc Lâm, vợ chồng Vũ Ngọc Anh Thọ, Nguyễn Đình Thông đã hẹn gặp mặt tại quán Như Ý cùng với ông bạn đồng nghiệp cũ tại trường NTT-PĐP Nguyễn Anh Dũng. Riêng Đoàn Minh Hải cáo lỗi không đến được vì bà cụ thân sinh phải nằm viện.

Thầy trò tiệc tùng tâm tình một buổi tối đến khuya mới về. Ngày hôm sau

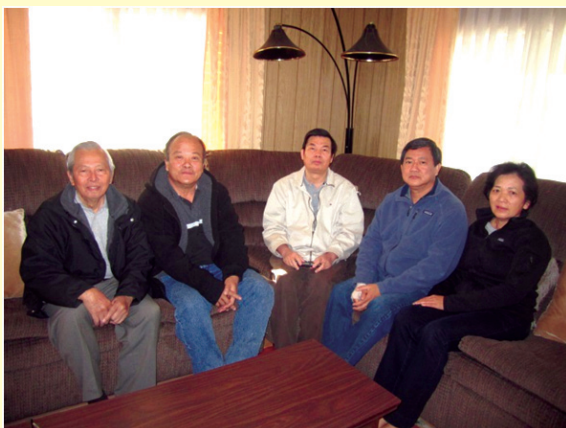

Đỗ Quốc Hy lại đến chỗ đi thăm nhà một người thân ở khu Chino Hills.

Trong thời gian ở Little Saigon, qua thông tin từ bạn bè cho biết, Nguyễn Thành Đức ở Tampa (Florida) và Đàm Thanh Sơn ở Austin (Texas) đã gửi mail và gọi điện thoại thăm hỏi và mới xuống chơi nhưng đành cáo lỗi.

Thời gian ở lại Little Saigon cũng không nhiều vì mất ba ngày đi thăm Las Vegas, Grand Canyon và Hoover Dam nên khi quay trở về Little Saigon chỉ còn một tối ở lại khu Bolsa để ngày hôm sau ra phi trường Los Angeles để trở về Việt Nam.

Sáng sớm hôm sau, 20-4-2013, bạn

bè và một số học trò cũ gồm vợ chồng Vũ Ngọc Anh Thọ, Hà Hán Quyền, Lê Quang Phước đã đến để đưa ra phi trường Los Angeles.

Các em đã rất sốt sắng giúp đỡ từ việc vận chuyển, làm thủ tục, ký gửi hành lý, chuyện trò chờ đợi đến mãi khi phải vào khu vực kiểm tra an ninh các em mới từ giã ra về. Thầy trò bịn rịn quyến luyến khi chia tay.

Kết thúc chuyến đi vừa qua, tự trong thâm tâm, tôi rất cảm động và không

thể nào quên được tấm lòng ưu ái của tất cả các em học sinh cũ đã đến gặp, giúp đỡ, điện thoại hay gửi mail thăm hỏi trong suốt hành trình. Cuộc đời của một người thầy, làm công tác giảng dạy được an ủi và cảm thấy thật sự hạnh phúc và ấm lòng trước ân tình của những người học sinh cũ dù tóc đã điểm hoa râm nhưng vẫn nhớ về người thầy cũ của mình ngày xưa. Những kỷ niệm êm đẹp này sẽ chẳng bao giờ quên được và sẽ mãi mãi lưu lại trong tôi.

Ngày 24-06-2013 Thầy VŨ DUY THUẬN

Mong Ước

Trương thi Cúc
12/7 NK 77

Ước gì về lại trường xưa
 Được ngồi dưới mái hiên trưa mưa rào
 Được cười, được nói xôn xao.
 Được nghe hai tiếng ... Màý ... Tao hôm nào!
 Được gặp tất cả Thầy, Cô.
 Được sống lại thuở ra võ sân trường!
 Để cười ... để nói... để thương.
 Để gặp mấy đứa bạn thường chơi chung
 Để rồi, lưu luyến nhớ nhung
 Chia tay. Hẹn nhé. Trùng phùng, bạn ơi.
 Dù cho bạn ở phương trời ....
 Dù cho vạn nẻo mù khơi
 Nhớ nhau ...
 ... xin hãy ...
 ... tìm về bên nhau.

Thầy NGUYỄN PHẦN

Lá Thư Tình Nghĩa

Thân gửi các em cựu học sinh Kỹ Thuật Nguyễn Trường Tộ - Phan Đình Phùng.
Các bạn thân mến,

Chị em Minh Nguyệt thăm thầy cô Nguyễn Phần, thầy cô Lâm Thế Oanh cũng thân hữu tại Sydney năm 2010

Ngày 28/04/2013 trước khi chia tay tại Sydney, bạn Nguyễn Hữu Phúc cho tôi biết các bạn sẽ thực hiện Quyển Đặc san NTT-PDP trong năm nay và muốn tôi viết một vài dòng cảm nghĩ .

Tính đến nay tôi đã xa trường trên 33 năm, nhưng hình ảnh cái khuôn viên chật hẹp và hơi nghèo nàn ấy không hề phai trong trí nhớ. Hình ảnh các bạn đồng nghiệp tận tụy với nghề, sẵn sàng giúp đỡ và chia sẻ kinh nghiệm giảng dạy cho nhau. Hình ảnh các bạn, những khuôn mặt trẻ trung, hồn nhiên, lúc nào

Vợ chồng Nguyễn Hữu Phúc họp mặt với các thành viên hội Việt Úc . Sydney, Australia

Thầy Nguyễn Phấn gặp bạn Thái Linh tại Úc

cũng vui vẻ dù đang học lý thuyết ở lớp hay đang thực hành ở xưởng. Hình ảnh các xưởng như Mộc, Sắt, Điện, Cơ Khí Ôtô, Máy Dụng Cụ, Đánh Máy Chữ, Vẽ Kiến Trúc của Nguyễn Trường Tộ, cũng như các lớp Sơn Mài, Nữ Công Gia Chánh, Đan Tre Mây, Ấn Loát Sắp Chữ của Phan Đình Phùng... Những hình ảnh nhộn nhịp đó luôn hiển hiện, không tài nào tôi quên được!

Rồi mấy năm gần đây lại có dịp gặp

các bạn NTT-PDP ở VN cũng như ở nước ngoài, mừng mừng tủi tủi, miên man kể cho nhau nghe mọi chuyện như quên cả Đất Trời!

Và điều quý giá nhất mà tôi nhận thấy được là, lúc nào các bạn cũng thật gần gũi, thật thân tình, và đây chính là nghĩa tình của chúng ta đã dành cho nhau.

Thân mến

Thầy Phấn thăm gia đình Hoàng Anh Tuấn tại Melbourne . Australia

Ước Gì!!!

*Ước gì Tôi có nhà to
Để cùng Các Bạn vui chung một nhà
Ước gì Tôi có tai to
Để nghe Các Bạn ì xèo chường nhau
Ước gì đôi dép Tôi to
Để cùng Các Bạn về thăm quê nhà
Ước gì Tôi có túi to
Để Tôi mang tặng
Tình yêu cho mọi người...*

**Nguyễn Thị Thuý Phượng
12/8 NK 77**

Thầy NGUYỄN ĐẮC THẾ

Lời Khuyên Của Thầy

Được tin các em chuẩn bị in đặc san cựu học sinh trường Nguyễn Trường Tộ và trường Phan Đình Phùng. Thầy rất vui và đồng ý nguyện vọng của các em là muốn lưu lại những kỷ niệm đã trải qua ba mươi tám năm “Trường cũ tình xưa”, đó cũng là công việc nên làm. Tuy không còn dạy ở trường nữa nhưng được các em quan tâm đến thầy, đó là niềm hạnh phúc lớn lao.

Các em thân mến! Hiện giờ, các em đã có sự nghiệp trong tay, thành đạt trong xã hội. Đó cũng được thầy cô của nhà trường đào tạo, dạy dỗ các em thành nhân tài, có nghề nghiệp, có đạo đức, địa vị ngoài xã hội. Được như vậy, các em cũng đã nỗ lực hết sức, vận dụng việc học phải đi đôi với hành.

Thầy có ít lời khuyên, “các cô chú” phải làm tấm gương sáng, để các học sinh thế hệ sau này noi gương theo. Các “cô chú” phải đoàn kết, học tập, rèn luyện tay nghề càng ngày càng tiến bộ.

Tục ngữ có câu: “Ruộng bề bề không bằng một nghề trong tay”.

Chào thân ái.

LƯỢC SỬ TRƯỜNG KỸ THUẬT NGUYỄN - TRƯỜNG - TỘ PHAN - ĐÌNH - PHÙNG

Trường Kỹ Thuật Nguyễn Trường Tộ và Phan Đình Phùng hiện nay là trường cao đẳng nghề Nguyễn Trường Tộ

Số 2, Mai Thị Lựu, phường Đa Kao, quận 1, TP. Hồ Chí Minh

Tổng hợp từ tài liệu của Thầy Hiệu trưởng Phan Kim Báu,

Thầy Hiệu trưởng Huỳnh Ái Tông và truyền thống trường.

Biên tập : Trần Ngọc Sơn – Phó Hiệu Trưởng hiện nay

LƯỢC SỬ VÀ TÊN TRƯỜNG QUA CÁC THỜI KỲ, GIAI ĐOẠN

- Năm 1898: Pháp thành lập 1 trại tập nghề lấy tên là “ATELIER DAPPRENTISSAGE” tại địa điểm số 25bis đường Chasseloup

Laubat, ngày nay là đường Nguyễn Thị Minh Khai. Sau đó cải tên là “ÉCOLE DAPPRENTISSAGE DE COCHINCHINE” tức là Trường Dạy nghề Nam Kỳ, nhưng ta cứ quen gọi là Trường Bá Nghệ, chuyên dạy nghề thợ và lý thuyết chuyên môn nghề nghiệp (dạy bằng tiếng Pháp).

- Năm 1904: Trường được phát triển và đổi tên là “ÉCOLE PROFESSIONNELLE DE SÀIGÒN”, chương trình học có thêm các môn lý thuyết chuyên môn và vẽ kỹ thuật (dạy bằng tiếng Pháp).

- Năm 1928: Trường tiếp tục phát triển và đổi tên là “ÉCOLE PRATIQUE

DINDUSTRIE DE SÀIGÒN”, chương trình học gồm 2 phần chuyên môn và văn hóa (dạy bằng tiếng Pháp), văn bằng tốt nghiệp là Certificat dÉtudes Pratiques Industrielles (CEPI) dịch là bằng Kỹ nghệ thực hành.

- Năm 1942: Trường đổi tên là “ÉCOLE DE MÉTIERS”, văn bằng tốt nghiệp là Certificat dAptitude Professionnelle

(CAP).

- Năm 1946: Trường đổi tên là “CENTRE D'APPRENTISSAGE”

- Năm 1957: Trường đổi tên là “TRƯỜNG THỰC NGHIỆP SÀI GÒN”, chương trình bắt đầu dạy bằng tiếng Việt, văn bằng tốt nghiệp là Khả năng chuyên nghiệp.

- Năm 1959: Trường được cải tổ, nâng cấp và đổi tên là “TRƯỜNG TRUNG HỌC THỰC NGHIỆP SÀI GÒN”, chương trình học 4 năm, khi tốt nghiệp được cấp bằng Trung học kỹ thuật đệ nhất cấp.

- Năm 1962: Trường đổi tên là “TRƯỜNG TRUNG HỌC KỸ

THUẬT NGUYỄN TRƯỜNG TỘ”, chương trình học đào tạo theo 2 ban riêng biệt là Ban kỹ thuật toán và Ban chuyên nghiệp, khi tốt nghiệp được cấp bằng Trung học kỹ thuật đệ nhất cấp ban toán hoặc Trung học kỹ thuật đệ nhất cấp chuyên nghiệp ban..... Năm 1969, trường chuyển tạm đến địa điểm tại góc 2 đường số 55 Tự Đức (hiện nay là đường Nguyễn Văn Thủ) – số 2 Phạm Đăng Hưng (hiện nay là đường Mai Thị Lựu) trong khi chờ đợi khởi công xây dựng trường mới tại Thủ Đức.

- Năm 1975: trường đổi tên là

“TRƯỜNG TRUNG HỌC KỸ THUẬT NGUYỄN TRƯỜNG TỘ VÀ PHAN ĐÌNH PHÙNG” (trên cơ sở thống nhất Trường Trung học Kỹ thuật Nguyễn Trường Tộ và Trung tâm Chuyên nghiệp Phan Đình Phùng), chương trình đào tạo 2 năm, khi tốt nghiệp được cấp bằng Công nhân kỹ thuật.

- Năm 1976: Trường đổi tên là “TRƯỜNG TRUNG HỌC KỸ THUẬT CÔNG NGHIỆP THÀNH PHỐ HỒ CHÍ MINH” (con dấu là trường TRUNG HỌC KỸ THUẬT THÀNH PHỐ HỒ CHÍ MINH), chương trình đào tạo 2, 3 năm, khi tốt nghiệp được cấp bằng Công nhân kỹ thuật (2 năm), Trung cấp (3 năm).

- Năm 1979: Chuyển tên “TRƯỜNG TRUNG HỌC KỸ THUẬT CÔNG NGHIỆP THÀNH PHỐ HỒ CHÍ MINH” thành “TRƯỜNG CÔNG NHÂN KỸ THUẬT CÔNG NGHIỆP THÀNH PHỐ HỒ CHÍ

MINH”, chương trình đào tạo 2, 3 năm, khi tốt nghiệp được cấp bằng Công nhân kỹ thuật (2 năm), Trung cấp (3 năm).

- Năm 1982: Trường đổi tên là “TRƯỜNG KỸ THUẬT NGHIỆP VỤ CÔNG NGHIỆP THÀNH PHỐ HỒ CHÍ MINH” (trên cơ sở hợp nhất hai trường Công nhân Kỹ thuật Công nghiệp Thành phố và trường Nghiệp vụ Công nghiệp thuộc Sở Công nghiệp Thành phố Hồ Chí Minh, nay là Sở Công Thương), chương trình đào tạo gồm ngắn hạn đối với các lớp nghiệp vụ và khi kết thúc khóa học được cấp Chứng chỉ; dài hạn 2, 3 năm, khi tốt nghiệp được cấp bằng Công nhân kỹ thuật (2 năm), Trung cấp (3 năm).

- Năm 1998: Trường nâng cấp đổi tên là “TRƯỜNG TRUNG HỌC CÔNG NGHIỆP THÀNH PHỐ HỒ CHÍ MINH”, chương trình đào tạo 2 năm,

Xưởng thực tập và bên trái là cây xi ngày trước

khi tốt nghiệp được cấp bằng Công nhân kỹ thuật, Trung cấp chuyên nghiệp (tùy theo đối tượng tuyển sinh đầu vào).

- Năm 2011 đến nay: Trường được nâng cấp đào tạo trình độ cao đẳng nghề và lấy lại tên trường Nguyễn Trường Tộ trước đây, nay là “TRƯỜNG CAO ĐẲNG NGHỀ NGUYỄN TRƯỜNG TỘ”, chương trình đào tạo 2, 3 năm, khi tốt nghiệp được cấp bằng Cao đẳng nghề (3 năm), Trung cấp nghề (3 năm), Trung cấp chuyên nghiệp (2 năm) tùy theo đối tượng tuyển sinh đầu vào.

HIỆU TRƯỞNG TRƯỜNG THEO THỨ TỰ THỜI GIAN

- Năm 1898-1906:
Ông TAABLE, sáng lập viên.
Ông TAGANI
- Năm 1906-1930:
Ông EMMANUEL ROSEL
- Năm 1930-1941:
Ông ROGER ETIENBLED
- Năm 1941-1942:
Ông SIMON ALBERT
- Năm 1942-1945:
Ông MINÉCHAL
- Năm 1945-1947:
Ông YVES GERMAIN
- Năm 1947-1948:
Ông ABGRALL
- Năm 1948-1950:
Ông GERAD TABOUILLOT
- Năm 1950-1952:
Ông NGUYỄN CAO KHOAN

- Năm 1952-1953:
Ông ĐỖ VĂN TRÀ
- Năm 1953-1961:
Ông TRẦN VĂN CHỈ (tháng 3-1961)
- Năm 1961-1963:
Ông LÊ ĐÌNH VIỆN (tháng 3-1963)
- Năm 1963-1964:
Ông VĂN VĂN ĐÂY (tháng 7-1964)
- Năm 1964-1967:
Ông NGUYỄN THÀNH ĐỨC (15-7-1967): Ông NGUYỄN VĂN BAN XLTV (từ 15-7 đến tháng 11-1967)
- Năm 1967-1973:
Ông PHAN KIM BÁU
- Năm 1973-1974:
Ông PHẠM VĂN TÀI
- Năm 1974-1975:
Ông HUỖNH ÁI TÔNG (tháng 10-1974 đến 01-5-1975)
- Năm 1975-1981:
Ông NGUYỄN HỮU QUANG (Bà TRẦN HOÀNG QUỲNH, đại diện Ủy ban Quân quản tiếp quản và bàn giao cho ông NGUYỄN HỮU QUANG)
- Năm 1981-1986:
Ông TRẦN MINH CHÁNH
- Năm 1986-1992:
Ông HỒ BÍCH SƠN
- Năm 1992-2004:
Ông DƯƠNG QUỐC ĐẠT
- Năm 2004 đến nay:
Ông NGÔ VĂN HAI

Trần Ngọc Sơn. 12/8 - NK77

Nhớ Thương Trường Cũ

NGUYỄN THỊ OANH, 12/7 - NK 77

Bao năm xa cách trường lớp cũ,
Mực thơm giấy trắng hoen lời ngỏ,
Bạn nam, bạn nữ giờ đâu thấy!
Một bóng thân yêu cũng chẳng còn.

Bạn hỏi đi đâu ngày tháng lạ,
Chim kêu, bướm lượn hết nhỡn nhớ,
Kỷ niệm còn vương, bang khuông hỏi,
Lối về cảnh cũ có buồn tênh?

Xuân đi, xuân đến bao lần nhớ,
Ngõ tường én bay ngày hội ngộ,
Hoa mai, lan, cúc sầu nở muộn.
Cuối mùa trăng khuyết phủ nắng mưa,

Hạ đi, hạ đến bao lần nhớ.
Phượng rũ sân trường trác ẩn nhau,
Ve ca hay khóc sầu ly biệt,
Nhớ mãi ôn lại thời áo trắng,

Thu đi, thu đến bao lần nhớ,
Áo lụa thấm hương rời gót ngọc,
Ngước mắt, thất bím hoa còn ngủ,
Mím cười liếc mắt, lệ mi cong.

Đông đi, đông đến bao lần nhớ,
Vai gầy tóc rũ, khẽ ngoéo tay,
Ngảng cổ hát tóc, hỏi tương lai,
Nhớ bạn, bạn nhớ bạn nào chăng?

YÊU BẢN TRƯỜNG CA

PHẠM THỊ MINH NGUYỆT
12/10 - NK 77

Đời người qua nhanh quá mỗi ngày nào lơ ngơ bước chân vào trường kỹ thuật, mà giờ đã đi hết hơn nửa dặm trường đời. Bao kỷ niệm đầy ắp trong tôi, biết kể sao đây!... Cứ ngồi nhớ nghĩ miên man không thứ tự ... Lan man thì nhiều, nhưng có một ấn tượng sâu sắc khiến tôi nhớ mãi đến bây giờ, đó là sự xuất hiện của Trường ca CON ĐƯỜNG CÁI QUAN của cố nhạc sĩ Phạm Duy, do thầy Hoàng Văn Việt hướng dẫn với dàn hợp xướng “cây nhà lá vườn Nguyễn Trường Tộ”.

Ngày truyền

thống học đường năm ấy, bản trường ca được trình diễn bởi chính nam nữ học sinh trường NTT. Tuy những giọng hát không chuyên nghiệp, nhưng thật tuyệt vời khi từng lời, từng nghĩa của bài nhạc này đã dạy cho chúng tôi lịch sử nước ta cùng những địa danh trải dài theo đất nước ...

Trăm họ Âu Cơ từ ngàn xưa đã phân chia đôi ngã, người đi lên non khấn hoang, lập ấp, kẻ xuôi ra biển dựng làng sinh nhai...Ái Nam Quan xác định ranh giới từ ngàn xưa để ngăn đường bọn giặc ngoại xâm...Về Đồng Đăng, phố Kỳ Lừa với nàng Tô Thị chờ chồng đi chinh chiến...Ái Chi Lăng bao chiến thắng ngoại xâm...

Dàn hợp ca “Con đường Cái Quan” của cố nhạc sĩ Phạm Duy năm 1974

Thăng Long lừng lẫy chống
quân thù...Về Miền Trung...
Nghe tình sử của Huyền
Trân công chúa, người đã
xem nhẹ tình riêng để “đổi
sắc hương lấy cõi giang san”,
mang lại hòa bình ấm no cho
muôn người trăm họ. Rồi tất
cả hy sinh đó, lại cháy theo
với ngọn lửa thiêu oan ng-
hiệt khi vua Chiêm Thành
băng hà đột ngột...về Huế,

Dàn hợp ca lớp 10T3 và 10 - Thương Mại năm 1974

ta ngắm sông Hương, núi Ngự...qua
phá Tam Giang, biết truông nhà Hồ...
Rồi vượt đèo Hải Vân, xuôi về Bình
Định, vang vọng đâu đây hùng khí
ngút ngàn của Ông Cha trong ngày
mở đường Nam tiến...

Miền nam, miền đất của mưa nắng
thuận hòa, phù sa thơm ngát...muôn
lớp sóng hiền hòa của dòng Cửu Long
âu yếm như người mẹ ôm chặt đứa
con, thiết tha như người vợ hiền bên
chồng trong buổi chiều dầm ấm...Về
đây, gió lộng Hà Tiên, Cà Mau lúa
vàng, nước ngọt Cần Thơ, trái chín
bốn mùa, cá nươg ngày mưa, đồng
dừa tắm nắng...Và cứ thế dòng sử
Việt thấm đẫm trong tim chúng tôi
với ấn tượng thật đơn sơ mà sâu sắc.
Chúng tôi rất tự hào với lịch sử hào
hùng của dân tộc Việt, của các đấng
tiền bối đã có công dựng nước và
giữ nước. Từ sau dạo ấy, những giờ
học trên lớp cũng như dưới xưởng

của chúng tôi cũng nhẹ nhàng hơn, ý
nghĩa hơn.

Xa trường đã rất nhiều năm, bạn bè
tản lạc đây đó, nhiều khi hàng chục
năm mới gặp lại, nhưng mỗi khi
hàn huyên trò chuyện cùng bạn hữu
NTT, tôi chợt nhận ra rằng: tất cả
chúng tôi những cựu học sinh NTT
đều hiện hữu chung một suy nghĩ về
tình cảm với Quê Hương, Đất Nước,
Thầy Trò, Đồng môn...

Xin cảm ơn thầy Phạm Văn Tài,
thầy Hoàng Văn Việt và Các Thầy Cô
đã có cách rất riêng, dạy cho chúng
tôi có được Tinh Thần và Nhân Cách
này.

Cám ơn cựu HS lớp Thương Mại
và lớp 12T3 NK 77 đã bằng tâm hồn
và nhiệt huyết hát thay cho tất cả
học sinh NTT trong những năm ấy.

Xin cảm ơn nhân duyên đã đưa
tôi về dưới mái trường kỹ thuật NTT
thân yêu này.

TRƯƠNG THỊ CÚC
12/7 - NK 77 - Germany

NGƯỜI THẦY KÍNH YÊU

Mùa Noel năm rồi, thành phố Ulm, Germany tổ chức họp mặt cho cộng đồng người Việt tại nơi đây. Chiếc áo dài truyền thống Việt Nam được trình trọng giới thiệu làm trọng tâm bởi các “người mẫu nghiệp dư”... là con em của chúng ta đó. Sinh ra tại Đức với dáng người “vượt trội” khỏi khuôn khổ chiếc áo dài... hiếm hoi ...đi mượn“, nhưng nhìn chúng xinh đẹp đến bất ngờ, làm buổi biểu diễn thành công hơn dự định.

Trong thành công đó, tôi cũng sánh bước cùng lũ trẻ trong bộ áo dài hoa “mới mượn” rất đẹp ... thôi thì cứ gọi là “một tí bon chen, điệu dáng của bà Hội trưởng” và đó là niềm hứng khởi cho OX đến nỗi đã cất công nâng niu 3 cái áo dài vẽ từ Việt Nam mang qua hồi đầu năm nay. Nhìn chiếc áo vẽ hoa đó, lòng tôi bồi hồi nhớ về người thầy năm xưa của chúng tôi : thầy TRẦN ĐỆ.

Người thầy kính mến, người nghệ sỹ chân chính ấy thật hiền lành, dễ chịu. Giọng thầy nhỏ nhẹ, dáng thầy mảnh mai, thầy sống giản dị, tính thầy ôn nhu ... thầy không bao giờ la mắng học trò của thầy mỗi khi chúng tôi chọc ghẹo thầy với cô, thầy chỉ nhẹ nhàng bảo chúng tôi rằng : “Đừng nói bậy! cô mà nghe được thì phiền lắm!”...nghe thế chúng tôi bùm miệng cười ...

Tôi và Huỳnh Ảnh thương thầy lắm, hai đứa vẫn giành nhau xin thầy được may lại áo quần cho thầy mỗi khi áo quần thầy sút chỉ, thế nhưng, không vì thế mà thầy dành tình thương cho chúng tôi nhiều hơn, thầy thương tất cả các bạn trong lớp, tấm lòng thầy thật bao la, tất cả chúng tôi đều kính yêu thầy như người cha của chúng tôi vậy .

Từ ngày ra trường tới bây giờ, tôi chưa trở về trường. Tệ thật! tôi cũng không hiểu tại sao những ngày tháng ở VN, tôi không quay lại thăm thầy, thăm trường. Chắc có lẽ những ngày tháng đó tôi vừa mới ra trường, cuộc sống cứ bị đời cuốn phăng phăng, cứ mãi chạy theo cơm áo gạo tiền. Có chồng, rồi có con, cuộc sống vất vả quá sau đó, ra nước ngoài lại tiếp tục những chuỗi ngày tất bật, lo toan.

..

Nhớ những ngày học vẽ ... giờ học vẽ cũng bình thường, nhưng giờ sôi động là giờ học vẽ áo dài. Tôi vẫn thường theo thầy để xem thầy vẽ hoa lên áo cho các bạn trong lớp . Cả lớp, bạn nào cũng muốn áo mình được thầy vẽ trước, Mong mau mau tới giờ học vẽ để nhìn thầy vẽ, để chiêm ngưỡng tài nghệ của thầy... Áo dài

Thầy Trần Đệ

của tôi và Huỳnh Ảnh cũ quá, đâu dám đưa cho thầy vẽ, hai đứa chỉ dám đứng nhìn từ xa mà... thèm thường.

Bây giờ đã hơn nửa đời người rồi, cuộc sống dễ thở hơn, mấy lần về VN, tôi cũng lại tíu tít với bạn bè, chẳng nhớ tới thầy cô nào cả ...may mắn thay, năm rồi tìm được Kim Hạnh qua Facebook, rồi gặp lại Huỳnh Ảnh ... hỏi thăm về thầy,

Buồn thật nhiều, khi hay tin thầy đã ra đi... Huỳnh Ảnh nói, những ngày cuối đời, gia đình thầy rất chật vật...Thật là hối hận khi tôi quan tâm đến thầy quá muộn, chúng tôi thường đi giúp đỡ các gia đình nghèo khổ, vậy mà có bao giờ chúng tôi quan tâm đến hoàn cảnh của các thầy cô đâu?... “ Thầy ơi! ngàn lần xin thầy tha lỗi cho con ...”

Thầy ơi! Bây giờ hai đứa con có thể có hàng vạn cái áo dài, nhưng cái mơ ước của hai đứa con sẽ mãi mãi chỉ là ước mơ. Hai đứa con có thể có mọi thứ trên đời nhưng lại luôn luôn cảm thấy thiếu... Cái thèm

thường thở nào vẫn còn nguyên như vậy, Thầy ơi!

Nghe Huỳnh Ảnh thường xuyên nhắc về cô Thủy, cô Bình Xuyên và thầy Quyên, Còn những Thầy cô khác thì thế nào? Tôi muốn biết, rất muốn biết... Chỉ có ngày Tết và ngày lễ thầy cô thì chúng ta mới đến thăm thầy cô. Còn bình thường thì không thấy ai rủ nhau đến thăm thầy – Tại sao vậy các bạn?

Tôi mong muốn có một ngày trở lại trường xưa. Để nhìn lại sân trường cũ, nhìn lại mấy tang cây ngày xưa, để nghe đâu đó giọng nói, tiếng cười nhe nhàng của Thầy và cái dáng dấp gầy gầy nhỏ nhắn của thầy, và để đi tìm cái phòng vẽ ngày xưa, cái góc mà ngày xưa Tôi và Huỳnh Ảnh hay ngồi. Tôi muốn ngồi thật lâu, thật lặng im, để hồi tưởng những ngày thơ mộng ấy, quán quit bên chân thầy xem các chiếc áo dài đã được vẽ xong, rồi reo lên: Đẹp quá! Đẹp quá!

Sao lại không có một ngày thầy trò ngồi uống Cafe hay nấu món gì ngon ngon ăn với nhau nhỉ? Không hiểu sao lúc này Tôi thèm một không khí đậm ấm, Tôi muốn nấu những món ăn ngon ngon cho thầy cô của tôi, tôi muốn chăm sóc..., tôi muốn... hàng ngàn cái muốn dành cho thầy cô mà tôi không biết bắt đầu từ đâu?

Nỗi niềm đó, bao năm qua đã ngủ quên trong tiềm thức của tôi, bây giờ nó đang trở dậy mãnh liệt trong tâm hồn của tôi, một người tha phương luôn hướng về quê hương, thầy cô, bè bạn... trong đó hình ảnh Thầy TRẦN ĐỆ kính yêu của tôi luôn sáng ngời rạng rỡ.

Nhớ Ôn

Thầy Cô

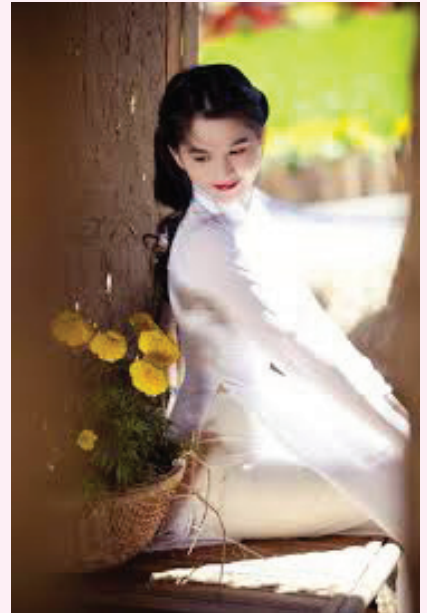
PHẠM MỸ DUNG
10C - NK 76

*Trên đôi cánh... thời gian bay bay mãi
Ba mươi năm ly quốc đã dần qua
Bốn mươi năm lìa trường cũ đi xa
Nơi này nhé ! Thầy trò mình hội ngộ*

*Thời gian quả ngắn cho lần gặp gỡ
Kỷ niệm thân thương nhắc mấy cho vùa
Đẹp làm sao những hình ảnh ngày xưa
Không thể quên dù thời gian đã mất !!*

*Thời xưa ấy tình khôi mơ mộng nhất
Bàn bè vui chán sáo bên Thầy Cô
Bồng lìa xa đâu biển ai đâu ngờ
Nay hội ngộ sẽ chia thăng trầm ấy !!*

Nửa chặng đường đời là quẽ xa ngấy
Về gặp lại nhau mừng tủi rặng ngời
Vinh quang nào cũng mãn mãn bờ môi
Học hỏi gian nan , trí tâm nào rảnh

Vẫn còn lo lắng , nhưng luôn kiêu hãnh
Truyền thống Việt Nam muôn thưở vinh quang

Tình Thầy trò tỷ lệ thuận thời gian
Thì ơn Thầy ví Thái Sơn thưở trước
Một góc trời thương cùng nhau mong ước
Nước Việt thăng hoa , trò mãi yêu Thầy

Nhớ Về Trường Xưa

Cách đây 41 năm; vào mùa hè năm 1972, tôi đến trường THCN Phan Đình Phùng ở số 2 đường Phạm Đăng Hưng (bây giờ là đường Mai Thị Lựu) để lấy đơn xin thi vào trường- một ngôi trường kỹ thuật mà tôi hằng mơ ước. Ngày tôi đi thi, mẹ tôi đã ủng hộ, động viên tôi bằng cách nấu cho tôi một nồi chè đậu xanh thật to, và trong hai ngày tôi đi thi, mẹ tôi không dám nấu canh bí, kho trứng vì sợ tôi không làm bài được (theo dự đoán í mà).

Tôi đi thi với một tâm trạng thật căng thẳng vì nếu tôi thi đậu vào trường thì gia đình tôi sẽ bớt đi gánh nặng và tôi sẽ có cơ hội học lên sau khi tốt nghiệp tại trường THCN này.

Rồi thì tôi cũng vào trường, nhập học theo thông báo trúng tuyển của trường với sự vui mừng khôn xiết của gia đình. Với sự chăm sóc tận tình của mẹ và sự nhiệt tình giảng dạy của các thầy cô, sau 5 năm đèn sách dưới ngôi trường thân yêu, ngày ra trường cũng đến. Dưới mắt của anh chị em tôi: “Mẹ tôi không học cao, nhưng là người đã hun đúc, rèn luyện cho tôi trở nên một người có đời sống tự lập, không dựa dẫm vào bất cứ ai để tồn tại. Mẹ luôn dõi theo từng bước chân của tôi ngay cả khi đã trưởng thành; nhớ mãi kỷ niệm những khi đi thi làm bài không tốt về nhà mặt

TRẦN THỊ KIM MỸ
12/7 - NK77

tôi buồn hui, mẹ lại động viên: “Thua keo này thì mình bày keo khác con ạ, cố lên cố lên!”

Khi học ở trường tôi được trang bị những kiến thức văn hóa, kiến thức xã hội và cả một nghề nghiệp vững chắc đảm bảo cuộc sống, ngoài ra tôi còn được bổ sung thêm kiến thức quản trị gia đình- một môn học mà đến bây giờ tôi vẫn thấy còn hữu dụng- dù đã hơn 40 năm (môn này do cô Nguyễn Ngọc Ánh phụ trách giảng dạy).

Với 18 tuổi đầu- một tuổi đời quá non trẻ để bước vào đời; lo lắng cho dám học trò bé bỏng, những dặn dò thân thương của thầy cô sợ học trò của mình vấp ngã ngày nay vẫn còn lắng đọng trong tôi:

*Thầy Khuu Văn Triệu đã dặn dò: “ Du luận trường đời khắc khe, không như những lời rầy la, phê bình dạy

đỗ ở nhà trường; Luật pháp trường đời nghiêm ngặt không như kỷ luật hướng dẫn ở nhà trường, do đó khi ra trường mọi việc phải thận trọng, từ tốn, đừng để vấp ngã mới nghĩ suy, mỗi kinh nghiệm ở trường đời đều phải trả một giá đắt, mỗi việc làm, mỗi lời nói đều phải được suy nghĩ chính chắn”

*Thầy Chu Trung Nghĩa đã viết cho các học trò của mình, khi đám học trò như chim non rời khỏi tổ:

“Các em sẽ bước vào một môi trường mới, môi

trường rộng lớn, bao la như biển cả, nếu đầy đủ nghị lực, đầy đủ niềm tin tưởng, đầy đủ chí phấn đấu và kiên cường, cố gắng vượt mọi khó khăn, các em sẽ được tắm mát trong một bầu không khí huyền diệu và phải nhớ lý thuyết phải đi đôi với thực tế”
Thầy ơi! Những nét chữ dặn dò của hai Thầy còn đây, mà hai Thầy đã bỏ chúng em đi xa mãi mãi.

Thầy Phan Đình Du và thầy Vũ Duy Thuận đã xem ngày ra trường là ngày “thôi

nôi” của đám học trò thân yêu, các học trò của hai Thầy bước vào một “đấu trường” mà trong đó không phải lúc nào luật lệ cũng được tôn trọng. Nhà trường là một cái nôi của xã hội, trong cái nôi đó con người được dạy dỗ bằng tất cả tình thương, bằng tất cả sự thành thực, bằng sự nuông chiều, dịu dàng và trìu mến. Ở trong nôi, con người luôn luôn nhận được sự đùm bọc che chở của người lớn và chưa biết thế nào là thực tế. Nhưng con người không thể nào sống mãi trong nôi được, đến một ngày nào đó dù muốn dù không người ta cũng phải bước ra khỏi nôi để đi vào một môi trường khác: “Một đấu trường”- Do là đấu trường nên người ta chỉ nghĩ đến chiến thắng mà quên đi giá trị của sự tôn trọng luật lệ. Vì lẽ đó mà các Thầy Cô lo lắng, dặn dò tỉ mỉ cho học trò của mình một cách ân cần khi đám học trò bé bỏng bước vào “ đấu trường”

Sau 36 năm ra trường, những lời dặn dò, dạy dỗ của Thầy Cô; hôm nay bỗng tràn về như mới ngày hôm qua. Cũng biết quy luật: Sinh- Bệnh- Lão- Tử; nhưng tôi vẫn mong thời gian ngừng lại, để Thầy Cô vẫn mãi mãi bên đám học trò thân yêu mãi mãi.

Ôi

Cảm động quá đi thôi.
 Nước mắt cứ tuôn rơi
 Vì ấm tình bạn cũ,
 Tặng thơ hay cho đời.
 Ngẫm nghĩ cuộc đời ta,
 Còn đi có bao xa
 Bao lo âu phiền muộn
 Quảng đi cho vui nhà.

||

PHẠM MỸ KHIẾT, 12/8 - NK 77

Mừng sinh nhật

đêm nay,

Ta phải uống cho say.
 Cùng những người bạn cũ,
 Với ta bao tháng ngày.
 Xin mọi người nâng ly,
 Quên hết những sầu bi.
 Ta cảm ơn trời đất
 Cho cuộc vui đêm này

||

NGỌC BÍCH, 10C - NK 75

Ồ hay! Thật là hay
 Quen biết người tên Khiết
 Năm rồi mới 52
 Hôm nay tăng thêm 1

Nhìn kỹ bác còn “young”
 Chúc bác trẻ không già
 Healthy như trai trẻ
 Để giữ một.. nàng Xuân

TÂM TÌNH NGƯỜI HỌC TRÒ PHƯƠNG XA

T hưa quý thầy cô,
Con là Trần Thị Hồng, học sinh lớp Kế toán Thương Mại niên khóa 1977. Từ ngàn dặm xa xôi của miền Nam nước Đức con xin gửi lời chào quý thầy cô trường NTT-PDP.

Lời đầu tiên, con xin gửi lời cảm ơn thầy Vũ Duy Thuận, thầy vẫn còn cho phép chúng con sử dụng những lời xưng hô thân thương như ngày xưa.

Con xin cảm ơn thầy Nguyễn Phấn với những xúc động của Thầy khi nghe những lời chào hỏi của những học sinh cũ chúng con.

Con xin cảm ơn những chia sẻ của thầy Huỳnh Ái Tông với những kỷ niệm sâu sắc trong cuộc đời của thầy.

Và con xin cảm ơn thầy Phạm Đình Du, bố nuôi của con, cảm ơn những niềm tự hào của thầy về chúng con, những học sinh cũ từ ngày xa xưa.

Sau hơn 30 năm xa cách, lớn lên từ mái trường này, chúng con không thể quên những lời giáo huấn của quý thầy, quý cô. Dù bây giờ chúng con đứng ở bất cứ đẳng cấp nào trong xã hội, chúng con vẫn còn giữ được niềm tôn kính quý thầy, quý cô.

Và với những người bạn học, chúng con vẫn thật thân thiết với nhau với bao kỷ niệm thân thương, những tiếng cười giòn dã, những trò nghịch tình quái tất cả như còn lại trong

TRẦN THỊ HỒNG
12/10 - NK 77

tâm thức của chúng con.

Và một lần nữa, xin cảm ơn tất cả các anh chị và các bạn đã tổ chức họp mặt ngày Nhà Giáo, cảm ơn sự hiện diện của các bạn đã ngồi với nhau cùng ôn lại bao kỷ niệm của ngày xa xưa, cùng nối lại vòng tay lớn, cùng tâm sự những buồn vui trong cuộc sống, để chúng ta không bao giờ quên rằng chúng ta vô cùng may mắn khi đã có chung bao kỷ niệm quý giá của tuổi đôi tám.

Lòng trong trắng như mùi thơm sách vở.

Chưa một lần vướng bận những sầu đau.

Chỉ bằng khuôn khi mùa hạ qua mau.

Và sung sướng ngày khai trường chợt đến.

Kính chúc quý thầy cô

Anh Nguyễn Hữu Phúc cũng phu nhân đến Đức du lịch

Ngày Nhà Giáo Nhớ Về Trường Xưa

HOÀNG ANH TUẤN
12T5 - NK 76

Kính thưa Thầy Cô Nhân ngày Nhà Giáo 20/11, các anh trong Ban Tổ Chức đã giao cho em việc đại diện anh em ở hải ngoại chúc sức khỏe và tỏ lòng tri ân Thầy Cô.

Không được điếm phúc họp mặt cùng Thầy Cô như các bạn trong nước, tất cả chúng em dù đang sống tản mác khắp Mỹ, Âu và Úc Châu xa xôi đồng lòng hướng về Việt Nam tối nay để cảm nhận niềm vui của ngày hội ngộ, và để cùng tìm lại một thời quá khứ rất trong sáng tình người.

Trong quãng đời tươi đẹp ấy, tuy chỉ vốn vẹn có 4 năm theo học trường Kỹ Thuật, nhưng chúng em đã có rất nhiều kỷ niệm. Số giờ tại lớp của học trò Kỹ Thuật Toán thời ấy, cộng thêm 8 giờ xưởng, 8 giờ kỹ nghệ họa và các giờ chuyên Toán, đã

trội hơn hẳn số giờ quy định tại các trường trung học đương thời. Nhiều thì giờ hơn, nên chúng em được gần gũi, học hỏi từ Thầy Cô, kết tụ thêm biết bao điều khắc sâu vào tâm khảm...

Kỷ niệm sống, rất thực, có từ những giờ Thủ công xưởng, trong cơn nắng gay gắt của Sài Gòn; Hay trong tiếng mưa rào rào trên mái tôn của dãy nhà xưởng Gò hàn - Thầy Ngoan, xưởng Nguội và Tiện - Thầy Sửu, xưởng Mộc - Thầy Lê Tha, xưởng Điện - Thầy Dinh, xưởng Cơ khí - Thầy Giới. Những chiều suốt buổi miệt mài gõ tôn, gõ máng, hay thậm chí hì hục đến tối mịt để bắt cho xong mạch đèn “hầm rượu”, hoặc tiện dũa những cục sắt vô tri thành những cái mộng, vừa làm vừa ê a bài “Có công mài sắt, có ngày nên kim”...

Còn đâu những giờ kỹ nghệ họa toát mồ hôi gò những đường compa nét thật mảnh, thật đẹp. Những giọt mực pelikan lờ vấy trên giấy

“can-xông” phải khéo léo dùng lưỡi dao lam lạnh sạch. Những vệt

Hoàng Đăng Tuấn, Phạm Hoàng Hải, Trần Ngọc Thạch ngồi.

Đi chơi Sở Thú

mực lấm lem trên áo, trên tay, trên mặt học trò. Những họa đồ khóp nổi “Cạc Đẳng” của Thầy Huỳnh Ái Tông, Thầy Lê Văn Tài, những rivet, đinh tán, gurông... được cặm cụi uốn vẽ qua từng nét compa, từng đường kẻ thẳng của thước T, êke. Quên sao được những bảng vẽ công phu của bạn bè được Thầy phê A- (A vì vẽ đúng và đẹp, nhưng “trừ” vì hơi nhiều dấu mồ hôi tay lấm trên bảng vẽ!)

Còn đâu những giờ học vẽ Mỹ Thuật, những nét tốc họa thủy mặc vẽ tre trúc, dưới sự hướng dẫn của Thầy Nguyễn Ngọc Quế. Những giờ Anh Văn của Thầy Vương Quang Tí. Những buổi tập Thể dục trên sân cỏ Hoa Lư cùng Thầy Trần Ngọc Nhuận. Những giờ Kim văn Cổ văn, ngâm Cung Oán Ngâm Khúc, học thơ Bà Huyện Thanh Quan, hát thơ lục bát Truyện Kiều... của Thầy Vũ Hữu Quyến, tạo căn bản cho bao người mơ làm “thi sĩ”. Những giờ Đại Số, Lượng giác, Giải tích của các Thầy Vũ Duy Thuận, Nguyễn Anh Dũng

và Trần Hữu Phụng, giờ Vật Lý của các Thầy Nguyễn Phấn và Phan Đình Du, giờ Hóa học của Thầy Lê Văn Hoan... với bao câu hỏi hóc búa, những vòng tròn, những phương trình tuyệt mỹ, những luận lý làm hành trang vào đời cho bao thế hệ học trò.

Còn đâu những đêm thức khuya học bài, chuẩn bị cho mùa thi. Những trang giấy vở lấp đầy bằng những công thức, tóm tắt gói ghém tinh hoa bài giảng của Thầy Cô.

Còn đâu những sinh hoạt Học Đường đầy hào hứng, những kỳ thi đua làm bích báo cặm cụi, công phu. Những buổi văn nghệ có hợp ca, có trống đàn, có kịch nghệ, tập tành ráo riết dưới sự hướng dẫn của Thầy Cô. Những kỹ năng tưởng chỉ là vui chơi giải trí sau giờ học, nhưng lại hữu ích cho chúng em mãi mãi . về sau.

Và cả những hôm trốn học đi xem xi-nê, hoặc thả hồn theo những bóng hồng bên khung cửa trường Gia Long, Trưng Vương, không quên vun xới “cây nhà lá vườn” bên trường Thương Mại... Những tình quái của

tuổi học trò, với những tò mò nghịch ngợm... Đi đâu, vẫn cần có Thầy Cô theo bên, dòm chừng, răn đe, giáo huấn bằng tình thương.

Từ những kỷ niệm ấy, chúng em đã lớn lên với những xúc cảm và lý trí của tuổi trẻ thời chiến, có tình yêu đan quện vào đau thương ly loạn, có tâm thức nặng trĩu nỗi băn khoăn về tương lai. Tình nghĩa Thầy Trò luôn ở gần bên, cùng Tình Bạn, đã giúp chúng em trưởng thành, giữ gìn thiện tính để vững lòng đối phó với cuộc đời chung quanh. Chúng em nghiệm ra rằng: Tình Thầy Trò chính là biểu tượng của Tình Người, là Chân Thiện Mỹ - ba giá trị đích thực của nhân bản.

Xin chân thành cảm ơn các Thầy Cô đã tận tụy “trao truyền Món Quà Tinh Thần lớn lao” này cho chúng em.

Trong từng cá tính hay cách suy nghĩ của mỗi người học trò, bên cạnh những ảnh hưởng giáo dục từ Gia đình là dấu ấn của công trình dạy dỗ của Thầy Cô - rất rõ rệt. Có những

Nguyễn Kiến

người học trò đã được khai tâm mở trí ngay từ những ngày đầu tiên theo học các lớp luyện thi của Thầy Cô Phấn và Thầy Thuận ở Trung Tâm Hồng Lạc (sau này là Đại Học Cửu Long), hoặc với Thầy Đại và Thầy Du ở một Trung Tâm khác. Các Thầy Cô không những đã giúp chúng em thi đậu vào lớp Kỹ Thuật Toán mà còn khai sáng trí tuệ, mở rộng con đường học vấn cho thế hệ chúng em, như những gửi gắm, gieo truyền những hạt mầm vô giá. Sau này, những lúc dạy kèm con cái, hoặc giúp đỡ đồng bào hải ngoại trong các lớp chuẩn bị vào đại học, chúng em vẫn dùng lại những kiến thức căn bản ấy, những công thức in vào ruột, những cách

cắt nghĩa gọn ghẽ chính xác của người Thầy xưa.

Xin chân thành cảm ơn các Thầy Cô đã hết lòng “gieo mầm khai trí mở đường” cho chúng em.

Hôm nay, nhân ngày Nhà Giáo 20/11, với niềm tri ân sâu xa nhường ấy, chúng em đang cùng hướng lòng về các Thầy Cô thân yêu ở quê nhà hay đã xuất ngoại, và lắng lòng tưởng niệm các Thầy Cô nay đã về cõi vĩnh hằng.

Hình ảnh Thầy Cô trong tâm khảm chúng em, sau bao nhiêu năm, vẫn sáng ngời tư cách, ung dung, mực thước.

Chúng em cũng hình dung ra được những khuôn mặt của đám bạn bè quen thuộc, những nét nghịch ngợm thuở nào còn vương vất lại sau vẻ đạo mạo, những khuôn mặt công tử thuở nào nay đã phong trần in hằn nếp nhăn, thêm mái tóc muối tiêu – hoặc đen nháy kiểu “phồn vinh giả tạo”, che dấu những mảng đầu hói - chứng tích tuổi đời sau hơn 35 năm rời xa ngôi trường thân yêu.

Hình chụp bạn bè lưu chuyển trên internet về kỳ hội ngộ năm ngoái, trên trang blog của Anh Nguyễn Tăng Cường Bảo ở Úc, giúp chúng em có thể chia sẻ được nỗi hân hoan của ngày hội ngộ năm nay. Vâng, dù ở rất xa, chúng em vẫn cảm nhận được tấm chân tình biểu lộ qua những ánh mắt sáng ngời tin yêu, những cái bắt tay ấm áp lòng người, những câu chuyện hàn huyên chan chứa tình cảm Thầy Trò...

Cầu mong Trời Phật giữ gìn sức khỏe, bảo vệ Thầy Cô và gia đình luôn được bình an, để một ngày rất gần đây chúng em sẽ được quần tụ “nơi Trường cũ, bên Thầy xưa”.

Nhân đây, chúng em xin cảm ơn các Bạn trong ban Đại diện cựu học sinh đã tổ chức chu đáo cho chúng ta có dịp hàng năm họp mặt qua hệ thống trực thoại trên internet, trước là để vấn an thăm hỏi quý Thầy Cô, sau là gặp lại những Bạn ở gần hoặc đôi tìm tin tức của những Bạn ở xa, khơi lại được những tình cảm, những kỷ niệm vô cùng quý báu.

Gia đình, thân hữu họp mặt cùng Thầy cô Phan đình Du và Vũ Duy Thuận năm 2009

Nhớ mãi thời áo trắng

Nhớ tuổi tròn trăng được tuyển vào
 Phan Đình - Kỹ thuật - Thấy nao nao...
 Mười xê - Mời gặp - Sao triu mến!
 Bạn hữu - Sơ giao - Đã ngọt ngào!
 Văn hóa cần chuyên mong điểm tốt.
 Ngành nghề sáng tạo gắng nâng cao.
 Nghĩa nặng - Tình sâu! Đến thuở nào...

THU HƯƠNG, NK74
 Riêng tặng các bạn lớp 10C
 Phan Đình Phùng

Nhớ Bạn Hiền

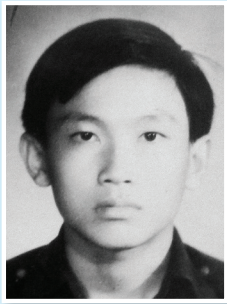
Bác Kiệt năm nay bao tuổi rồi?
 Trông còn phong độ quá đi thôi.
 Nhìn vào ai bảo mình già nhỉ,
 Có lẽ nàng Xuân take good care.
 Chúc bác năm nay thêm một tuổi,
 Vui nhiều khỏe mãi trẻ thêm ra.
 Chu du thế giới nàng Xuân thăm,
 Thăm viếng bạn vàng khắp năm châu.

T. QUỐC, 12/8 - NK 77

Tản mạn về bạn cũ

Ngọc Sơn
12T1 - NK 76

Tôi lại làm một việc mà trước đây tôi vô cùng khốn khổ, việc mà không bao giờ hoàn thành đó là việc viết một cái gì đó. Giờ thi học kỳ môn văn học của thầy Quyển bài thi của tôi chỉ vắn vẹn có tựa bài “Mẹ Mốc” và bài làm là: bài này viết theo thể thơ, dùng một số từ Hán Việt, đại ý nói về Mẹ Mốc rồi chấm hết. Vậy mà bây giờ sau 36 năm lại bị thằng lớp trưởng bắt viết bài cho tập san thôi thì cũng làm vài từ vậy, nếu không nó ghi vào học bạ thì tương lai vài năm còn lại của mình coi như xong.

Mình là dân bảng đỏ T1 +T2 thực sự T2 nhiều hơn, 40 năm trước nổi tiếng trong giới nhỏ con với biệt hiệu là Sơn con (còn gọi là Ông già vì có khả năng nhại giọng người già) cùng thời với những nhân vật nổi danh trong giới giang hồ như: Bính, Bích, Hậu, Trí, Thuần, Dũng, ...những

trường xưa

Đá banh...

vị này đều có biệt danh kèm theo nhưng mình không tiện để nêu lên.

Nhỏ con, nhất gan, học tàng tàng, không con ông cháu cha, mỗi ngày đi học má cho tiền đủ mua nửa ổ bánh mì xin miếng đồ chua nên éo thằng nào chơi với mình, vì vậy mình đành phải chơi với tụi nó. Tụi nó đây là những đứa

Du ngoạn...

ở lại trường buổi trưa (của những ngày học hai buổi). Và nói về những ngày này thì phải nói là khó mà quên cho được từ những cuộc tụ tập đi đánh nhau với các trường khác, những buổi tắm sông Đồng Nai, những vụ leo tường chui vào

quậy trong sở thú và nhất là những buổi trưa hè rình coi hàng xóm tắm ở thậm chí có những lúc tụ tập tập tành hút xì...đúng là thượng vàng hạ cám thứ gì cũng tham gia.

Cho tới hôm nay trước khi viết bài này mình mới biết trường Nguyễn Trường Tộ của mình có một lớp có con gái học, ôi sự phát hiện muộn màng những 36 năm. Trời ơi sao hồi đó mình “nu” quá vậy không biết.

Bây giờ nhìn lại bạn bè, có những bạn đã có công danh sự nghiệp rực rỡ có những người vẫn lấm lem dầu mỡ,

Lang thang ...

có những bạn thành công ở xứ người và cũng có bạn làm những chuyện

động trời ở xứ ta...nhưng nói sao thì nói tất cả đều tự hào mà xưng rằng mình là dân Nguyễn Trường Tộ ka ka ka.

Năm rồi nghe quyết định trường mình đã phục hồi lại tên Nguyễn Trường Tộ mình thấy tự hào sao đó, chắc chắn điều này không phải chỉ một mình mình cảm nhận.

Trường còn đó, thầy cô còn đó, trò cũng vẫn còn đó và bao nhiêu năm sau nữa mình nghĩ tất cả vẫn còn đó cho dù thời gian sẽ đổi tên thầy cô sẽ đổi tên trò nhưng chắc chắn một điều là xã hội lại sẽ có những chàng trai cô gái khi gặp nhau họ sẽ nói là: Mình là dân Nguyễn Trường Tộ ka ka ka...

Nhớ bạn đã xa

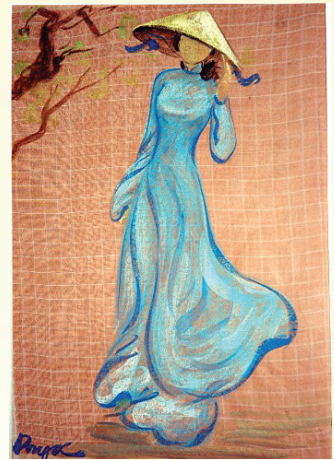

//

MINH NGUYỆT, 12T10 - NK 77
Thương về Vũ Thúy Hảo
Nguyễn Thanh Viễn,
Nguyễn thị Phương Tâm...

Ta thật may với món quà quý giá,
Cùng thầy cô, cùng kỷ niệm học trò,
Tuổi cấp sách, vụng về, ngây ngô quá
Chẳng buồn lo, chẳng toan tính thiệt hơn ...

Thời loạn ly như cơn sóng vô tình,
Xô mỗi đứa lênh đênh về muôn hướng,
Thời gian ơi! sao vô tình quá đổi,
Cứ trôi nhanh theo sợi tóc phai màu.

Rồi ta bước phiêu lưu theo cơn sóng
Mang bên lòng hồn giận dẫu trong tim,
Dấu cả luôn, yêu thương chưa kịp nói ...
Bạn xưa ơi, bao lâu mới tương phùng ?!

Ngày gặp lại, tiếng cười rung nước mắt ...
Mấy mươi năm, trong chớp mắt nhẹ nhàng,
Ngồi lại đây điểm danh dăm ba mạng,
Ngậm ngùi trông vài đứa đã xa rồi.

Tháng 6/2013

HỘI NGỘ - TRUYỀN THỐNG CỰU HỌC SINH NGUYỄN TRƯỜNG TỘ - PHAN ĐÌNH PHÙNG

NGUYỄN HỮU PHÚC, 12T1 - NK 76
(Penguin)

Từ khi tốt nghiệp ra trường khoảng những năm sau mùa hè năm 1975, cựu học sinh NTT & PĐP hầu hết đều ngỡ ngàng trước những đổi thay. Mỗi người đi mỗi ngã đường. Người vào bộ

đội hay thanh niên xung phong, kẻ đi nước ngoài, người ở lại vào nhà máy công nghiệp hay công ty Công nghệ phẩm, cũng có nhiều người long đong đối diện với bao khó khăn của buổi giao thời.

Trải qua suốt thời kỳ khó khăn với cơm áo gạo tiền và lo toan cho gia đình lẫn công việc sự nghiệp, nhưng các bạn luôn nhớ nhau và nhớ về Thầy cũ trường xưa NTT&PĐP.

Từ năm 1991, lần đầu tiên các bạn Võ

Lâm Trung, Hồ Trung Nghĩa và bạn Lê Hữu Hiệu đã đứng ra họp mặt cựu h/s NTT cùng với các Thầy vào dịp 20/11 liên tục các năm 91, 92, 93. Số lượng qui tụ hơn 100 người mỗi lần họp mặt. Sau đó do gặp nhiều khó khăn nên các cuộc họp mặt ít dần .

Phía trường Phan Đình Phùng, từ năm 1995 anh Nguyễn Văn Tịnh, bạn Trần Bạch Tuyết, Nguyễn Ngọc Giao và các bạn khác đã liên tục đứng ra tổ chức họp mặt cựu h/s PĐP cùng Thầy Cô mỗi dịp 30/4 tại đường Hàm Nghi, đường Lý Chính Thắng rồi liên tục tại nhà hàng Ngọc Lan Đình Q5 với sự góp sức tích cực của bạn Đỗ Thị Xuân Hương , Trần Thị Kim Mỹ và Nguyễn Thị Nở.

Phía trường

Nguyễn Trường Tộ, từ năm 2004 bạn Nguyễn Hữu Phúc, bạn Đỗ Hữu Trí (đã mất 2011) cùng 1 số bạn khác như Mai An Phong, Võ Đức Hùng, Phạm Thị Minh Nguyệt...đã tái tổ chức các cuộc họp mặt cựu h/s NTT và các Thầy vào mỗi dịp 20/11 tại nhà hàng của Thầy Nguyễn Tấn Ấn (đã mất 2008) tại đường Hàm Nghi, rồi liên tục tại nhà hàng Đoàn Viên Q1 .

Cuối năm 2006, lần đầu tiên Ban liên lạc của 2 trường gồm anh Nguyễn Văn Tịnh, Nguyễn Hữu Phúc, Nguyễn Ngọc Giao và bạn Trần Bạch Tuyết đã họp bàn kế hoạch thống nhất họp mặt cựu h/s 2 trường hằng năm, vì thực chất từ sau năm 1975 cả hai trường đã sáp nhập thành một trường duy nhất .

Ngày 30/4/ 2007, đại diện cựu h/s NTT đã đến dự họp mặt cựu h/s PĐP tại

Họp mặt truyền thống năm 2008

Họp mặt truyền thống năm 2009

Ngọc Lan Đình

Từ 20/11/2007 lần đầu tiên cựu h/s hai trường đã họp mặt thống nhất cùng Thầy Cô tại nhà hàng Đoàn Viên đường Huyện Trần Công Chứa Q1. Và từ đó dịp 20/11 hằng năm đã thực sự trở thành hội trường truyền thống của cựu h/s NTT&PDP, qui tụ hơn 150 cựu

h/s và Thầy Cô giáo mỗi dịp hội trường. Ban liên lạc gồm anh Nguyễn Văn Tịnh, Nguyễn Hữu Phúc, Võ Đức Hùng, Đỗ Hữu Trí, Phạm Thị Minh Nguyệt, Phạm Mỹ Dung, Tạ Văn Vàng, Nguyễn Thanh Quan, Nguyễn Quốc Tiến, Lê Văn Mạnh, Nguyễn Thị Nở, Đỗ thị Xuân Hương, Đào Như Thu, Nguyễn Thị Hường, Võ Thị Thanh Loan, Nguyễn thị Thu Hương. Những năm sau này sự góp tay tích cực của các bạn Nguyễn Thị Nở, Trần Thị Kim Mỹ, Nguyễn Thị Hồng Lan, Nguyễn Thị Hoàng Oanh, Trần Nguyên Hương, Nguyễn Thị Thắm... làm cho hoạt động của hội thêm phần phong phú.

Kỷ niệm với bạn Nguyễn Thị Liu

Họp mặt truyền thống năm 2010

Để kết nối rộng rãi với bạn bè cựu h/s NTT & PĐP trên toàn thế giới, bạn Nguyễn Tăng Cường Bảo (Vân Phong) ở Canberra (Úc) đã thực sự có công thông qua trang web: <http://anlachanhphuc.blogspot.com>, để thông tin về hội trường và để bạn bè tìm kiếm nhau sau bao nhiêu năm xa cách. Rồi sau này còn có trang web của Thầy cựu hiệu trưởng Huỳnh Ái Tông: <http://ahvinhngkiem.org/nguyentruongto>, trang web chính thức của trường cao đẳng nghề Nguyễn Trường Tộ www.nguyentruongto.edu.vn, trang web của lớp T1 bảng đỏ <http://t1-nguyentruongto.blogspot.com/>, của liên trường Kỹ Thuật Úc Châu <http://lientruongkythuat.org.au/>

Và hiện nay đặc biệt với trang web của Hải Đoàn <http://haidoan.shutterstock.com>

com đã liên kết được một cách tích cực các hoạt động của hội cựu h/s trong nước và các bạn cựu h/s NTT&PĐP ở hải ngoại .

Hoạt động của hội cựu h/s NTT & PĐP không chỉ tập trung họp mặt mỗi dịp 20/11 để thăm hỏi và ôn lại kỷ niệm

xưa và nay. Mà còn là liên tục các hoạt động hỗ trợ giúp đỡ thăm hỏi những Thầy Cô neo đơn, khó khăn bệnh tật, những hoạt động giao lưu với cựu học sinh Cao Thắng, Lê Văn Duyệt, họp mặt nhóm mỗi dịp các bạn ở hải ngoại về thăm, hỗ trợ thông tin tìm kiếm bạn bè còn đang thất lạc tin tức và những hoạt động tích cực giúp đỡ các bạn cựu h/s NTT & PĐP ốm đau, bệnh tật, thăm hỏi ma chay, cưới hỏi.

Để có được sự hoạt động sôi nổi như

Họp mặt truyền thống năm 2010

Họp mặt truyền thống năm 2011

ngày nay và Đặc san cựu h/s NTT & PĐP ra đời là do sự góp tay tích cực của đông đảo các bạn cựu h/s NTT & PĐP trong và ngoài nước, trong đó có cả sự góp sức của các bạn không may đã ra đi mãi mãi. Đặc biệt là sự trợ giúp vật chất và tinh thần của các bạn cựu h/s hải ngoại như bạn Hải Đoàn, bạn Nguyễn Tăng Cường Bảo, bạn Trương Thi Cúc, bạn Nguyễn Thành Đức, bạn Trí, bạn Tạ Trí Trung, bạn Nguyễn Ngọc Vinh, bạn Hoàng Anh Tuấn, bạn Hà Hán Quyền, bạn Nguyễn Đình Đông và đặc biệt của bạn Phạm

Thăm thầy Hồ Ngọc Thu và bạn Đỗ Hữu Trí

Mỹ Khiết ở Tây Úc .

Hội cũng nhận được sự góp ý giúp đỡ động viên tích cực của rất nhiều Thầy Cô đặc biệt của Thầy cựu hiệu trưởng NTT Huỳnh Ái Tông và Thầy cựu hiệu trưởng PĐP Đỗ Văn Bình cho hoạt động hằng năm và khích lệ tích cực cho tờ Đặc san cựu h/s NTT & PĐP ra đời năm nay.

Đây là lần xuất bản đầu tiên của Đặc san sau 38 năm, khó tránh khỏi những thiếu sót hay sai sót. Tuy nhiên những kỷ

Họp mặt truyền thống năm 2012

niệm thời thơ ấu, những ký ức thời trung học, bạn cũ trường xưa dần dần được tái hiện qua các bài viết, thơ ca hình ảnh hòa quyện cùng với các hoạt động ngày nay của hội cựu h/s NTT & PĐP sẽ thực sự tạo nên cho Đặc san thành một tài liệu súc tích quý báu, một kỷ niệm khó phai mờ. Thiết nghĩ!! rất đáng cho chúng ta trân trọng đọc, thưởng thức và gìn giữ như một kỷ vật vào cuối đời.

Một Nửa

Soáng trên nôi môi chéa mả nôi.
 Bieá bao giô ðim nôi nôi thoi hai.
 Da ði bieá ra ðng $1 + 1 = 2$
 Nhông cuõng coi ð : $2 = 1$.
 Mả ngô ð buo ðng tay mả ngô ð nga ð.
 Mả ngô ð ca ð bö ð ð mả ngô ð mong.
 Mả ngô ð ra ði mả ngô ð khu ð.
 Mả ngô ð quay lóng mả ngô ð buo ðn.
 Mả ngô ð ñang que ð mả ngô ð nhòu

HẢI ĐOÀN (Sưu tầm)

Mả ngô ð ha ñh phu ð mả ngô ð ñau.
 Mả ngô ð ngo ð ñau long nhung nhòu
 Mả ngô ð ngo ð ñi ði ði vai ai.
 Hy vọng ta ð ñi khi ba ñ ngô ðng tin tồ ñng.
 Tình ye ð mả ñi khi ba ñ ngô ðng quan ta ñn.
 Tình ba ñ mả ñi khi ba ñ ngô ðng chia se ð
 H a ñ môi long va ð ði ði lại ga ñn nhau!

NHỚ MÃI TUỔI HỌC TRÒ

TRẦN NGUYỄN HƯƠNG
LỚP CẮT MAY 2C11 - NK 79

Thế là thấm thoát đã 34 năm kể từ lúc mình tốt nghiệp trường Công Nhân Kỹ Thuật TP.HCM (nay là trường Cao Đẳng nghề Nguyễn Trường Tộ) niên khóa 1977-1979. Tỉnh thoảng, nhất là vào ngày 20-11 hàng năm, những ký ức xa xưa của tuổi học trò lại trở dậy làm mình không thể nào quên . . . .

Đó là những năm sau ngày 30/4/1975, Sài Gòn lúc bấy giờ đã được khoác lên một bộ mặt mới kèm theo một cái tên mới: Thành phố Hồ Chí Minh. Lúc đó, người dân thành phố gặp rất nhiều khó khăn, nhà

mình cũng vậy, thế là mình đã thi vào trường Công Nhân Kỹ Thuật lúc bấy giờ là năm 1977.

Lớp “ Cắt May “ 2C11, đặc biệt lớp này chỉ toàn là con gái nên rất dễ quây. Lớp mình có hai cô giáo dạy nữ công gia chánh rất giỏi là Cô Ánh và Cô Thủy. Ngoài cắt may ra, mình còn được học đan, móc, thêu nữa. Bên cạnh đó, lớp mình phải học thêm các môn Toán, Chính Trị, Âm Nhạc, Luật Xa Gần , Hình Học, Trang Trí nữa các anh chị ạ!

Chúng mình hàng tháng đều được lãnh học bổng là 18 đồng và 10 kg gạo . Cứ cuối tháng là các bạn học sinh đều chở bao gạo sau xe , cùng nhau đi về rất vui .

Lớp cắt may 2C11 - NK 77-79

Lớp mình có khá nhiều mỹ nhân nên làm không ít các bạn nam ở lớp Máy Dụng Cụ, Cơ Khí Ô Tô, Kỹ Nghệ Sắt, Kỹ Nghệ Gỗ, Kỹ Nghệ Điện, Ấn Loát nam xao xuyên, nhất là lớp trưởng Hoàng Yến, rất năng nổ và hoạt bát, đã khiến cho nhiều chàng trai “thầm yêu, trộm nhớ”.

Đến giữa năm 1978, Trường chúng ta tham gia văn nghệ do sở Công nghiệp tổ chức. Lớp mình tham dự hai tiết mục

múa là bài “Cô gái Pa-Kô” và “Vườn hoa dâu Bác” và cũng đã được giải thưởng của Sở Công Nghiệp. Thời gian này, lớp mình đã nảy sinh nhiều mối tình học trò giữa lớp mình với lớp khác và đã có nhiều cặp thành đôi khi ra trường. Điển hình như cặp: Hoàng Yến lớp trưởng Cắt May với anh Đông - Lớp trưởng Kỹ Nghệ Sắt; Thủy Tiên với anh Tuấn - Ban Điện, Hiệp với anh Tuấn - lớp Trung Cấp Điện . . .

Đúng là những ngày tháng êm đẹp, hồn nhiên của tuổi học trò. Những kỷ niệm này sẽ theo ta suốt cuộc đời, không bao giờ nhạt phai. Mặc dù ngôi trường cũng đã thay đổi nhiều qua năm tháng, nhưng mỗi lần bước chân về trường nhân ngày 20-11, mình vẫn thấy

xúc động bồi bồi . . .

Trường nay đã được kiến trúc đẹp hơn, hiện đại hơn, nhưng chỉ còn lại một số giảng viên cũ của trường nay là giáo viên. Đa số các Thầy Cô trước kia đều đã về hưu rất lâu rồi. Nhưng hàng năm cứ đến ngày 20-11, các Thầy Cô lại cố gắng đến họp mặt tại trường hoặc dự buổi liên hoan do các cựu học sinh tổ chức. Cả Thầy lẫn trò đều đã bạc trắng mái đầu, vẫn ngồi lại cùng nhau tâm tình suốt buổi. Ôi! Thật đẹp thay, tình Thầy Trò, tình bạn

bè, những mối tình luôn vĩnh cửu với thời gian. Đến bây giờ, lớp mình đã có người là bà nội, bà ngoại, nhưng chúng mình vẫn thường xuyên liên lạc với nhau, tình cảm vẫn như ngày nào . . .

Dành Cho

Bạn Xưa

Bâng khuâng đứng trước cổng trường.
Những tà áo trắng... thân thương đâu rồi ?
Vắng luôn tà áo mây trời
Áo xanh, áo trắng giờ thời nơi nao!
Tuôn trào ước vọng khát khao,
Những khuôn mặt ấy cùng nhau xum vầy ....

TRƯƠNG THI CÚC
12/7, NK 77 - Germany

Nụ Cười Bất Tử

Em ơi ! Hãy cười lên nữa đi em.
Nụ cười em toả ra bao ánh sáng.
Xưa tan nỗi buồn và sưởi ấm trái tim ai !
Em có biết, một góc xưa, trường cũ.
Anh vẫn lặng ngắm em cười, như một kiệt tác của Vinci.
Nụ cười bất hủ, của nàng Mona Lisa.
Nay thời gian qua, nơi phương trời xa, xứ lạ
Anh vẫn tin em còn giữ được nụ cười xưa.
Chợt anh tự hỏi sao xưa ta không đến với nhau lúc chưa ràng buộc.
Để ngày nay anh không còn hối tiếc.
Vì nụ cười em có thể cứu người mà có thể giết chết ai?

MINH AN - NGUYỄN QUỐC TIẾN
12/5 - NK77

Bút Ký Tuổi Học Trò

"

Chuyện về tập thể lớp 12/10 thương mại

Thật may mắn cho chúng ta, những cô cậu “được làm học trò” trong cái thời buổi khó khăn ngày ấy. Chắc hẳn ai cũng “còn một chút gì để nhớ để quên”... với chúng tôi thì “luôn có rất nhiều thứ để nhớ, để thương”.

"

MINH NGUYỆT, 12/10 - NK 77. Nhớ về những kỷ niệm của lớp

TRƯỜNG MỚI VỚI TÀ ÁO XANH

Lớp Thương mại là lớp nữ sinh đầu tiên trường Nguyễn Trường Tộ niên khoá 74-75, ấn tượng bởi tà áo dài xanh da trời suốt 3 năm trung học, đó màu xanh tươi trẻ, dịu dàng làm sân trường bớt đi phần nào sự khô khan của nam sinh kỹ thuật.

Sĩ số 22/ 45 HS, chúng tôi được ngồi bàn học như bàn làm việc, ngoài 3 môn văn, toán và anh văn chúng tôi được thực tập rất nhiều cho những tiết học về kế toán và đánh máy.

Trong suốt 3 năm được Thầy Vũ Hữu Vĩnh hướng dẫn, chúng tôi luôn bị áp lực với tiêu chí “hôm nay tốt hơn hôm qua”. Thầy rất nghiêm khắc trong việc rèn luyện những thao tác kỹ thuật đánh máy, tiếng thầy vang vang khẩu lệnh trong cái rào rào của gần 50 cái máy đánh chữ, học sinh trong trường hay ngoài cỏ nhìn chúng tôi là vậy.

Giờ thực hành kế toán thật thú vị với bao con số luân chuyển qua lại nhưng phải luôn chính xác, thỉnh thoảng có món tiền nào thất lạc,

chúng tôi lại đau đầu mà không dám mở miệng hỏi thầy. Ôi chao! Những con số vô tri trên giấy không ngờ lại có mãnh lực phi thường khiến chúng tôi không dễ dàng bỏ qua...thế là chúng tôi phải kiên trì làm bút toán lại từ đầu trong cái chằng chịt của những con số tài khoản. Những nghiêm khắc của thầy chính là những thử thách để tay nghề chúng tôi vững vàng trong tương lai. Sau này, có đứa theo nghề có đứa không, nhưng chúng tôi luôn ghi nhớ công ơn thầy đã tận tâm dạy dỗ chúng tôi.

Lớp tuy ít ỏi, nhưng nữ sinh chúng tôi chẳng được ưu tiên chút nào, chúng tôi luôn bị chiếu tướng ở mọi lúc, mọi nơi. Muốn điểm tâm hay mua dụng cụ học sinh, chúng tôi phải rủ nhau vài ba đứa, lấy hết can đảm băng ngang cái sân trường nam sinh xanh lè một cõi...và thế là “một-hai .. một-hai...một-hai“ các anh luôn ưu ái đếm bước, cho đến khi những tà áo xanh bắt đầu cuống quýt, đi mà như

Lớp Thương mại dạo chơi trong Thảo cầm viên năm 1976

chạy...Thật là một thời gian khủng hoảng.

Rồi niềm vui cũng đến với lớp chúng tôi, khi được tham gia cùng lớp 10T3 trong dàn hợp xướng trường ca Con Đường Cái Quan, nhạc phẩm nổi tiếng của cố nhạc sỹ Phạm Duy, do thầy Hoàng Văn Việt hướng dẫn.

Sau bao ngày tập dợt vất vả, buổi biểu diễn trong ngày truyền thống NGUYỄN TRƯỜNG TỘ thành công tốt đẹp, phần thưởng lớn nhất thuộc về thầy Hoàng Văn Việt. Bao công sức thầy đổ hết vào đám học trò năng khiếu cộc cạch, nhạc lý nghèo nàn. Thầy – Trò chúng tôi chỉ có tình yêu và nhiệt tình với tác phẩm âm nhạc nổi tiếng mang tính lịch sử này. Thầy Việt cười rạng rỡ, nhìn thầy chúng tôi biết thầy hạnh phúc.

Năm học đầu tiên ngỡ ngàng nhưng thật ấn tượng. Chúng tôi tuy không xuất sắc, nhưng đâu đó trong sân trường cũng rơi rớt vài vần thơ thương mến, lác đác trên đường về những dấu bước chân theo. Trời có nắng cũng là nắng lung linh, có mưa cũng là mưa reo vui tí tách. Học trò thời xa xưa cũng chỉ cần chừng ấy...

BẠT TAI MÃNH HỔ

Trần thị Hồng còn nhớ chiến tích của mình, khi thắng tay bạt tai một “đại ca áo xanh” năm ấy.

Số là...thầy Hoàng Văn Việt luôn bắt đóng cửa sổ lại mỗi khi tập văn nghệ, đại ca đồ-sộ này có sợ ai, giục cánh cửa sổ, mở toang ra xem mặt mũi đám nữ sinh “gà nhà” NTT như thế nào!

“Dám mạo phạm!” Trần Thị Hồng – tự TƯ ĐEN CHUÔNG BÒ bay ra, sẵn tay, giáng cho đại ca nọ một bạt tai nháng lửa. Anh đại ca kia chưng hửng...đường đường là tay anh chị, bị bạt tai chắc là tên nào ghê gớm lắm đây!...

Gia đình Trần thị Hồng, Đức

Nhìn lại ... Ôi trời ! một cô nàng bé tẹo đang hoảng hốt, mở to đôi mắt rưng rưng lệ...trong một thoáng chớp mắt, sự giận dữ của đại ca “vạm vỡ” đã biến thành sự thương hại cho cô nàng táo bạo này.

Anh chàng lạng lã bỏ đi...để lại cô nàng chết đứng trong khiếp sợ. Nỗi khiếp sợ kéo dài mấy ngày trời, không ăn không ngủ, Hồng than thở “bồ ơi! Mình lỡ tay...bạt tai mãnh hổ rồi, làm sao đây? “. Thương bạn quá! bạn N. cũng gật đầu hứa đại.

Cơ hội đã đến, sau buổi lửa trại năm ấy, chúng tôi tìm cách tiếp cận đại ca kia để Hồng được xin lỗi. Y như Hồng nghĩ, hai đứa như thỏ con trước mặt mãnh hổ, Hồng lí nhí nói lời xin lỗi, chẳng đứa nào dám ngược lên nhìn...lát sau, nghe đại ca cười cười và nói: “không có gì đâu“...chỉ chờ có thế, chúng tôi nhẹ cả người, cảm ơn rồi rít rồi biến khỏi hiện trường.

Hú hồn! cũng còn phước đức ông bà che chở, cứ tưởng tượng chúng tôi bị cái bấp tay cuộn cuộn đó “oánh” một cái...Chời ơi! Dính vách, gỡ hồng ra.

Sau đó, chúng tôi được biết “Đại ca” ấy tên là Lưu, một trong TỬ ĐÀI THIÊN TƯỚNG - NGUYỄN TRƯỜNG TỘ năm xưa.

BỊ ĐÒN OAN ...

Nam sinh kỹ thuật ư? Ta khỏi phải bàn, chẳng biết những anh hiền hiền ở đâu không biết, chứ đa phần nhìn ai cũng oai hùng đến phát sợ...lâu lâu nghe tin các anh thử tài ngay trong xưởng hay độ sức ngoài “đấu ... đường“, đám nữ sinh chúng tôi vô cùng kiêng nể!

Theo quy định, vào giờ ra chơi, mọi học sinh phải xuống hết dưới sân trường, các anh nam sinh đâu có chịu nghe lời, thế là các thầy giám thị phải “mời xuống bằng...roi mây“.

Lớp Thương mại chúng tôi ở ngay chân cầu thang, con đường độc đạo, đã phải chứng kiến bao cảnh các anh hứng chịu những đòn roi của thầy ban tặng.

Mai An Phong, Minh Nguyệt

Một ngày đẹp trời, giờ ra chơi thầy Sáng lại mang roi mây “mời” nam sinh xuống dưới đất sân trường. Tiếng roi mây vun vút nghe thật đáng sợ, trời sui đất khiến thế nào mà tôi bất ngờ bị một roi chí tử, quay lại nhìn thầy giám thị, đứng khóc nghẹn ngào mà chẳng biết làm sao, hình như có ai đó né làn roi của thầy nên tôi lãnh đủ. Qua làn nước mắt một bóng anh nào đó biến nhanh trong rừng áo xanh kỹ thuật...hic hic...

38 năm sau, cũng lại một ngày đẹp trời, tôi ngồi uống cà phê với anh Mai An Phong và anh Nguyễn Tăng Cường Bảo, cùng là bạn thân trong nhóm, anh Phong vui miệng kể chuyện: “ngày xưa ngày xưa, hồi học lớp 8, bạn bè quậy phá, anh bị thầy Sáng đánh đòn oan, anh ghét thầy lắm. Khoảng năm lớp 10, một buổi ra chơi, thầy Sáng cầm chiếc

roi mây đứng ngay chân cầu thang, anh biết thầy sẽ làm gì, chẳng sợ, anh nhắm hướng roi của thầy, rồi anh né gọn cho thầy đánh hụt...đúng là thầy đánh hụt anh, nhưng ngọn roi mây lại trúng một nữ sinh nào đó...anh bỏ đi một nước, sau lưng văng vẳng tiếng khóc cô nữ sinh kia”. Nói xong anh cười toe toét, hai con mắt híp lại với những nếp nhăn ngang dọc...

Chua chóa ơi! Trời cao mà đất lại hẹp...cái cô “nữ sinh nào đó” phải hứng ngọn roi mây kia ngồi ngay trước mặt anh ấy đây này!... anh Phong gãi đầu gãi tai, lại một phen ngang dọc với những nếp nhăn trên hai con mắt, anh nói: “ anh không biết đó là em, biết là em thì anh đã hứng ngọn roi đó rồi, hì ...hì”

Thôi thì huề chứ làm gì được nhau...bị đòn oan mất gần 40 năm tôi mới tìm ra thủ phạm.

CHUYỆN TÌNH BÉ CÁI LẬM

Năm học lớp 11 và 12, hoạt động lớp Thương mại cũng bước qua một cung bậc mới, các bạn nam sinh đã mạnh dạn hơn, tham gia nhiều hơn trong thể thao và văn nghệ. Kể từ lúc

Họp mặt thường niên

Tại tư gia của vợ chồng Trương Minh Long
(đứng bìa trái)

ấy, những tình cảm đã có cơ hội nảy mầm tí, thế nhưng mọi thứ vẫn nằm trong vòng âm thầm - lặng lẽ, bởi cái ăn cái mặc còn là gánh nặng cho bao cô cậu học trò, lấy đâu ra thời gian cho cái khoản tình yêu nên thơ mà xa xỉ ấy. Và cái âm thầm - lặng lẽ ấy đã tạo ra những “ngộ nhận chết người, cười ra nước mắt” cho các nhân vật chính.

Bạn nam S. thậm thương bạn nữ L. dành dụm tiền học bổng cộng tiền bán nhu yếu phẩm trong tháng để mua tặng bạn L. tấm thiệp có “đờn” (là có nhạc đó mà), nhận tấm thiệp L. xếp dưới cuốn tập, tiếp tục chống cằm nhìn qua khung cửa (có nghĩa là chẳng thèm coi...hic...hic...chắc đang ngóng ai rồi!). Phũ phàng cho S. quá, buồn tập một !!!

Một ngày nọ, S. qua nhà bạn lớp trưởng N. chơi, đến đầu hẻm, thấy trước nhà N. cái xe đạp mini màu đỏ ... hình như của L., mà chỉ có L mới có cái xe đó thôi ... chắc chắn là của L. rồi ...S. buồn tập 2, ôm mối hận tình cho tới ngày ra trường...S. đi nghĩa vụ...về cũng lấy vợ như ai...mối tình xưa đành đi vào quên lãng ...

Họp lớp, gặp lại L. sau 35 năm xa cách, S. mang tình xưa ra trách L. sao lơ đãng tình mình, lại còn tới nhà N. chơi là sao?! L. nguyệt S. một cái thật dài: “ui đầu

có thích ông đầu, mà tui cũng đầu có tới nhà N. bao giờ, Ba tui biết chuyện la tui quá trời, cấm cửa hồng cho tui đi đâu hết“... Lời L. như sét đánh ngang tai! S. hoảng hồn: “Ôi Trời! Vậy là cái xe mini đỏ là của cái đứa bá vợ nào rồi! vậy mà tui tưởng... hu.. hu.. ôi! Tình yêu ... bé cái lằm của tui!“

Ba năm sau, L. cùng một nhóm lớp Thương mại đi thăm lớp trưởng N. tại miền Trung, chúng tôi kể N. nghe chuyện tình của S., cả lớp lại một phen cười nghiêng ngả cho “chuyện tình bé cái lằm“.

Ôi! tình yêu đầu đời...thật dễ thương cho dù không đoan kết. Còn bao nhiêu lời yêu thương cho những cuộc tình tuổi học trò chưa kịp thốt lên đã bị cuốn phăng bởi dòng đời nghiệt ngã.

Bây giờ nhìn lại, những mái tóc pha sương ngời kể “chuyện ngày xưa” sao nghe mà thương quá! Chúng ta sẽ mãi luôn là những “cô cậu học trò lâu năm” của mái trường trung học kỹ thuật thời xa xưa, cái nôi của những tâm hồn ngây thơ, vô tư và thánh thiện.

MINH NGUYỆT (nhớ về những kỷ niệm của lớp 12/10)

Thương Nhớ

Tuổi Học Trò

Ve kêu và Phượng nở
Báo hiệu mùa Hè sang
Từng chùm hoa sắc thắm
Rung rinh cơn gió nhẹ
Rợp đỏ một góc trời
Giờ chia tay đã đến
Tháng năm cũ đâu còn
Ngày hai buổi tới trường
Thân thương tình bằng hữu
Với cô thầy kính yêu
Anh chị em bạn bè

Thi sĩ cóc - NGUYỄN THỊ THẨM
12/6 - NK 77

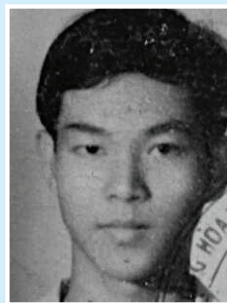
Lưu bút chuyễn tay nhau
Ghi vào dòng kỷ niệm
Nơi mái trường dấu yêu
Khuôn mặt thơ ngây quá
Ép vào trang giấy bạn
Để nhớ nhau về sau
Không khỏi chút ngỡ ngàng
Khi chợt gặp trên đường

Hoặc một nơi nào đó
Mà ta không thể ngờ
Phải không bạn thân mến?
Có thể bạn sẽ quên
Riêng tôi còn nhớ rõ
Ngôi trường thân thương đó
Qua năm tháng thăng trầm
Không còn thầy cô cũ
Cùng với bạn bè xưa
Cho tôi nhiều kỷ niệm
Đến giờ tôi vẫn nhớ
Như mới ngày hôm qua
Vừa mới bước chân ra
Khởi cổng trường khép kín

TÌNH YÊU TUỔI HỌC TRÒ

NGUYỄN VĂN LỢI
12/8 - NK 77

Thời gian qua mau, năm tháng như dòng nước cứ trôi đi mãi. Tôi rời ghế nhà trường đã lâu. Hôm nay bồi hồi nhớ lại Nàng, người bạn thân, lòng tôi băng khuâng vì còn đâu nữa những ngày xa xưa dưới mái trường Chuyên nghiệp Phan đình Phùng.

Sau khi ra trường vài năm sau, tôi tình cờ gặp lại Nàng vào một buổi chiều, bầu trời đầy đặc mây xám. Sau những giây phút ngỡ ngàng nhìn nhau... tôi và Nàng tìm chỗ ngồi bên nhau hàn huyên tâm sự. Nàng và tôi không nói nhiều hơn ngày xưa bao nhiêu. Chỉ qua loa vài câu thăm hỏi, nhưng trong lòng hai đứa chúng tôi vẫn còn chất chiu bao kỷ niệm ngày trước...

Nàng và tôi quen biết nhau từ một buổi ăn trưa tại góc xướng sơn mài, lúc ấy, tôi đang ngồi trên cái ghế dùng để ngồi mài bức tranh sơn mài đã ủ trong phòng ẩm ướt sau khi thực hiện giai đoạn hom chu và sơn lên đó. Tôi đang gỡ cơm ra thì bạn

Yến gọi tôi đến ăn chung với Dung và nàng. Nghe hai bạn kể chuyện với nhau về nhóm tứ quái nữ nào đó hay chọc phá đùa giỡn trong lớp học làm bị phạt lây, chịu không nổi tôi đã hóm hỉnh pha trò vài câu làm câu chuyện của họ thêm phần vui nhộn. Có lẽ vì vậy mà nàng tìm được nơi tôi chút thư giãn, xả bớt nỗi ức chế trong lòng. Chỉ có vậy thôi... từ đó nàng dành cho tôi rất nhiều thiện cảm.

Sau lần quen biết đó, nàng và tôi có đôi lần đạp xe rong ruổi sau giờ học. Chúng tôi rủ nhau đi ăn hàng ở đường Nguyễn bỉnh Khiêm, lúc thì ăn chè đá đậu, lúc thì đá bào xi rô, rồi sinh tố, rau má... Giờ ra chơi, Nàng hay lén để vài viên kẹo xanh đỏ vằn vằn vào học bàn cho tôi. Nàng còn đem bánh trái cho tôi, tôi nhẹ nhàng từ chối và bảo Nàng “gặp em , anh vui rồi , đừng mang gì cho anh cả “... làm sao quên được những bữa ăn

cơm chiên với mắm ruốc, những miếng dưa cải tôi gấp nhường cho nàng...và còn bao kỷ niệm đáng yêu nữa ...

Vào thời gian khoảng đầu niên khoá 74-75, bọn chúng tôi chỉ có mười một đứa về lớp Sơn Mai,. Chúng tôi hay bày trò đặt tên long cho nhau: Vương thì đặt là tí quạo, Hồng Sen là tí Dễ thương, Vui là tí Nghệ sĩ, Yến Dung là tí Diệu, Dũng tí Đầu bù , Phượng là tí Cô nương...Khiết là tí Văn nghệ..Minh Khánh, Quốc Hâm, Hải Đoàn và tôi ai cũng là tí..tí tèò!..

Khi tôi kể lại cho nàng nghe về tính khôi hài của bạn trong lớp, nàng cười với nụ cười ngây thơ rạng rỡ. Thật vậy, nàng và tôi đang trong tuổi mộng mơ với thú vui đơn giản là thèm ăn quà vặt, nhớ nhất

là hương vị của từng gói hạt sen, vừa đập xe vừa ăn thật ngon lành, sao mà hương vị hạt sen lại có thể tựa tựa như hương vị của khoai mì độn với cơm hả ta? Thật là nhớ quá!

Bỏ lại ngôi trường, hình ảnh thầy cô, cùng bạn bè thân thiết với bao vui buồn, với sách vở, và bỏ cả tuổi mộng mơ, trong sáng hồn nhiên. Tôi lên đường viễn du đến tận bây giờ ...

Tôi vừa kể xong một chuyện tình, Chuyện tình tâm thường, không có gì li kì, gây cấn, lại có phần hơi ... nhạt nhẽo. Với Nàng có thể những kỷ niệm chỉ là những điểm chấm nhỏ nhoi, nhưng với tôi đó là những kỷ niệm khó quên về “ mối tình ngây thơ tuổi học trò “. Cám ơn Em về những bữa ăn chung, những món quà vụn vặt nhưng thật chân tình ... Tôi sẽ nhớ mãi tình yêu này trong tôi.

Còn bao nhiêu điều khoắc khoải trong ký ức, tôi vẫn nhớ cho dù cuộc đời qua bao cuộc bể dâu. Xin dành tặng Nàng vài dòng gọi là tấm chân tình của tôi.

“ Giữ lại cho nhau tuổi học trò
Chút gì kỷ niệm buổi chia tay
Xa nhau rồi sẽ người mỗi ngã
Hình ảnh..muôn đời mãi trong tôi“

"

THU HƯƠNG, 10C - NK 76

Mến tặng các bạn cựu học sinh
Nguyễn Trường Tộ
& Phan Đình Phùng

Tình Học Trò

Phan Đình- Trường Tộ- Hai "lò" kỹ thuật
Có duyên chi? Mà chung một sân trường.
Để ngày ngày gặp gỡ thấy thân thương
Cho tình mến trao nhau qua ánh mắt.

Rồi ngày kia- Sau một buổi trường tan
Như chờ sân... lúc nhà xe vắng vẻ
Chàng vội vàng những bước chân se se
Đặt hộp hoa vào chiếc giỏ xe nàng.

Thật ngỡ ngàng- ngỡ ngàng nghịu... đứng bên nhau
Má bừng nóng- Nàng thẹn thùng cúi mặt
Chàng ngập ngừng- Chỉ kịp trao ánh mắt
Mắc cỡ chưa?! Vì đám bạn thấy rồi...

Đã bốn mươi năm- Sao như vừa mới...
Có bao giờ quên được mối tình đầu?
Đời học sinh qua rồi... Nay còn đâu!
Giờ gặp lại- Hai mái đầu đã bạc.

KỶ NIỆM DẤU YÊU

HUỖNG NGUYỄN
12/6 - NK 77

Các bạn thân mến!
Huỳnh thật vui khi ôn lại những kỷ niệm thời học sinh nhớ lại những ngày đầu tiên bước chân vào trường Phan Đình Phùng. .. Huỳnh không nghĩ mình sẽ gắn bó với bạn bè tới bây giờ, khi đã bước qua ngưỡng tuổi 50.

Năm thi vào lớp 8A, ngày đầu tiên, Huỳnh ngồi gần My Trang ở cuối lớp, lúc ngồi thi đã được các bạn học lớp 12T2 thấy bài thi vô cho tụi Huỳnh, thi xong còn được hỏi thăm: Tên gì? Nhà ở đâu?

Rồi kết quả thi đã có, thấy tên mình trên bảng danh sách, được vào lớp cùng với các bạn, có lẽ cũng là định mệnh an bài. Hi hi hi sao mà hội tụ toàn là những thành phần phá phách, chọc ghẹo. Năm đầu tiên, tụi mình đã phá rồi chọc ghẹo với lớp nam sinh 8B, hai lớp học sát nhau, phòng học được ngăn

bằng một tấm vách mà bên dưới còn một khoảng hở, cứ hễ bạn nào lơ là thì guốc dép sẽ biến mất bởi cọng dây kẽm bên 8B thò sang chôm chĩa. Tụi mình cũng không thua kém, bèn dùng nắp thùng rác, chổi quét nhà đưa rác qua 8B Cứ vậy đùn qua đẩy lại, bị cô Phi Phùng dạy Việt Văn bắt phạt. Lên lớp 9A, càng phá dữ ! khi chào cờ mỗi buổi sáng, cả lớp mình đã hát thật mau để người kéo cờ không kịp kéo. Khi hát xong bài quốc ca, lá cờ vẫn lửng lơ giữa cột cả sân trường vỡ òa tiếng cười. Thầy Lê Quyên, giám thị dạy Nhạc bắt đứng ngoài cột cờ. Ui cha! Bị phạt mà cũng còn quậy nữa, thầy nói chuyện bên phải thì trò lại xoay mặt sang trái. Bởi vậy bị phạt đứng đến một tiếng đồng hồ mỗi chân + bị nắng mà không ai sợ cả nè!

Vậy chú lớp 9A được các bạn NTT chú ý dữ lắm nghe!.. bật mí cho các bạn biết , thời đó có một bạn trong lớp mình nhận được thư tỏ tình của bạn bên NTT (Lớp 12T2), HiHiHi bạn đó đọc xong, lá thư được chuyền tay nhau cho hết cả lớp đọc vui lắm cười hoài đến nỗi cô Thu Cúc hỏi: “Các em làm gì cười hoài vậy?...” Vì trong thư đó có câu: “Nếu anh là Quân Vương, em sẽ là Hoàng Hậu”.

Thời gian đó, có một xe đạp Lucia, lớp Huỳnh đa số mỗi bạn có một chiếc xe để đi học, buổi trưa không nghỉ, ăn

cơm xong chở nhau đi lượm me rớt dọc theo đường Lê Quý Đôn, dồn lại đem vô lớp chia nhau ăn. Trong giờ của cô Lâm Ngọc Nga, Hường bị cô la, cô hỏi “Em làm gì mà cứ cúi đầu xuống học bàn chầm mút hoài vậy? HiHiHi...cái tội ăn vụng.

Năm học 74 – 75: lớp 9A được kết hợp với các bạn mới thi vào thành lớp 10C, cũng đã bắt đầu lớn lớn rồi mà vẫn còn mê những trò chơi tạt lon khi mặc áo xường, mặc áo dài thì cọt lại chơi nhảy dây, chơi u, chơi đập tường, chơi cá sấu lên bờ ...lúc chơi không nghĩ gì hết, la hét um xùm đến nỗi cô Phùng Thanh Tuyết la: “Mấy em không biết mặc cỡ sao? Các nam sinh đứng ở trên lầu nhìn tụi em, tụi em không mặc cỡ sao? “ Lúc đó biết mặc cỡ là gì đâu!

Sau năm 1975, hai trường sát nhập chung thành một là NTT-PĐP – Lên lớp 11TCN2 thì lại phá cách khác. Hường còn nhớ BCH Đoàn Trường có tổ chức thi làm Báo Tường, lớp Hường có tham gia, buổi trưa không ngủ, đến nhà bạn Túy Nga làm bích báo, vô trễ, cổng trường đóng kín. Tụi lớp mình năn nỉ Bác Đàn, hồi đó chuyên gác cổng trường: “Bác Đàn ơi! mở cửa tụi con vô đi, trễ giờ học rồi.” Năn nỉ hoài bác không chịu mở, tụi mình bèn đổi giọng khác: “ Anh Đàn...ới...ới...! Mở cửa cho tụi em vô.”... Bác Đàn nghe thế, tức tốc vô méc với cô Tuyết: Lúc đó tụi mình bị cô la cho một trận tơi bời. Vậy mà tờ báo lớp mình chẳng được giải nào mới tức chứ. Lúc đó anh Phúc làm bí thư Đoàn Trường, tụi mình ầm úc nên tới giờ ra chơi, đứng

12/6 chụp hình trước bảo tàng viện trong Thảo cầm viên

trên lầu ngó xuống, thấy bí thư ở dưới sân trường là buột miệng gọi “Bí rợ, bí rợ... bí rợ...” Không biết anh Phúc có còn nhớ là mình bị kêu vậy không nữa? Thời gian thấm thoát qua đi, tụi mình lên lớp 12/6, sắp được ra trường, lúc đó tụi mình nôn trong lòng lắm, sắp thoát khỏi trường.

Nè! Kể nhỏ cho các bạn nghe, các bạn còn nhớ khi sắp ra trường ai cũng phải khám sức khỏe không? Hường còn nhớ: “Không biết sao các bạn nam khám xong về, ngang lớp 12/6 đều cười tủm tỉm. HiHiHi... Biết sao không? Khi khám sức khỏe có cái mục phải “chống mông” khám da liễu. (Vì lúc thành phố mới giải phóng xong, có dịch ghẻ ngứa đó). Lớp 12/6 không ai chịu hết, cứ đứng tùm lại rồi đũa này dũa kia đến nỗi bác sĩ nói: “Các em muốn ra trường không? hay ở lại trường?” Lúc đó cả lớp mới thực hiện nghĩa vụ khám sức khỏe.

Khám xong rồi ai cũng mắc cỡ, lấm la lấm lét đi về trường... khi đó mới nghĩ ra sao mấy tên nam sinh cười hoài, cười mãi.

Những ngày cuối năm học lớp 12/6 mỗi bạn đều sắm cho mình một cuốn lưu bút, chuyền tay nhau lưu lại những nét chữ, những kỷ niệm và khuôn mặt của một thời cùng với nhau. Thầy cô cũng chia sẻ nỗi niềm cùng học trò vào cuốn “Lưu Bút”. Các bạn biết không? Những tấm hình các bạn thấy lớp 8A_12/6 chụp chung với nhau trong sở thú (Thảo Cầm Viên), chung lớp, chung nhóm

12/6 tham gia văn nghệ

Mây tre, chung nhóm Ví sắc, tụi mình cả lớp ai cũng có hết để dán vô Lưu Bút mỗi người. Các bạn nhìn kỹ lớp 12/6 tụi mình chưa? Khi đứng chụp chung tại sao người cao, người thấp mà tà áo dài đều đều bằng nhau. Hi Hi Hi.., Tụi mình bắt cả lớp đứng vạch phấn, về nhà cắt và lên lai cho bằng nhau. Các bạn cũng có phát hiện ra khi mặc áo dài lúc với quần trắng lúc với quần đen cái này là qui định của lớp mình. Cả lớp đồng lòng với nhau, nên khi phá phách không ai đổ thừa cho ai cả, bị la cùng chịu ngồi nghe xong rồi cười hi hi hi. Lớp 12/6 còn rất nhiều kỷ niệm vui buồn kể ra không hết, chuyện buổi trưa lớp 12/6 liệng (gạch) lên mái tôn nhà thầy Quang hiệu trưởng, liệng xong giả bộ leo bàn nằm ngủ, nhưng còn ti hí mắt nhìn. Khi Giám thị mở cửa vô thấy lớp 12/6 yên ắng. Thầy nói “Không phải tụi nó đâu? Tụi nó đang ngủ.”

Rồi chuyện đi cắm trại ở Long Điền_ Long Hải, một buổi tối đốt lửa trại Thầy Hiệu Trưởng NTT cũng đã kể một chuyện vui: “Thầy thắc mắc sao các bạn NTT hay lên xin phép về nửa chừng giờ học.

Lý do về chỗ má đi khám bệnh? Nhiều lần như vậy thầy mới thắc mắc, thầy mới tò mò rình, thầy phát hiện cứ hễ trống trường bên PĐP đánh ra về là có người xin về sớm theo, thì ra không phải chỗ má ở nhà, mà là ở “má” ở PĐP. Nhờ vậy mà khi ra trường đã có những cặp vợ chồng yêu nhau của hai trường.

Lớp 12/6 có ưu điểm, có khuyết điểm tuy hay phá phách nghịch ngợm vậy chứ cũng kiếm được hai huy chương vàng cho trường trong phong trào Văn nghệ toàn Sở Công Nghiệp. Khi tốt nghiệp có một số bạn được thầy Hiệu Trưởng mời ở lại, nhưng không muốn vì chỉ thích bay nhảy cùng nhóm 12/6 lúc đó có hai bạn: Mây tre và Ví sắc, trong hai bạn đó lại có các bạn kết hợp lại với nhau từng nhóm thành một đàn gà, một

đàn heo, một đàn vịt và một đàn chim. Đàn nào đi theo đàn đó...

Nhắc lại thời học sinh ai cũng nhớ, cũng muốn cho thời gian quay trở lại. Mỗi bạn chúng ta ai cũng đã trải qua thời học sinh, trải qua với bao kỷ niệm đẹp. Còn bây giờ chúng ta bước tới vai trò làm cha, làm mẹ, làm ông làm bà... chúng ta họp mặt nhau mỗi năm để cùng vui cười, để cùng chia sẻ những tâm tư về gia đình, về con cháu, để được gặp mặt thầy cô, bạn bè. Ước gì chúng ta khi sức đã mòn, lực đã kiệt thì vẫn còn giữ lại những tình cảm đẹp... như vậy.

Viết xong ngày 3/8/2013

Ta điểm danh nhé !!!

Trương Thị Cúc
12/7 - NK 77

Mở đầu ... trang điểm danh
 Xin dành cho một người bạn đã... đi xa
 Hồng Phước ... cô bạn tài hoa vẹn toàn
 Dịu dàng e ấp Thanh Loan ,
 Vui tươi, rộn rã Hồng Lan Thúy Hằng
 Bạn bè đều thích Quý Dân.
 Cúp cua, trốn học nhiều lần Thu Oanh
 Thu Liên Kim Lộc Nguyễn Oanh
 Ít nói, vui vẻ, hiền lành, dễ thương

Xinh đẹp cô bạn Thùy Hương
Hoàng Tuất nghiêm chỉnh Trần Hương siêng năng
Kim Liên , điềm đạm ân cần
Trần Mỹ vui vẻ bạn thân rất nhiều

Hai bạn Hồng Hạnh, Thanh Kiều
Hiền thực, giản dị, mỹ miều, có duyên
Huỳnh Ảnh Tuyết Liễu Bích Diên .
Tốt bụng chăm chỉ. Ngoan hiền đoan trang .
Bạch Hoa Kim Hạnh Lê Hoàng
nét na gương mẫu dịu dàng ...dễ thương
Minh Tâm Kim Cúc Thanh Phương
Chu đáo , tận tụy cô thương nhất trường
Mỹ Hồng Lê Phương Mỹ Dung
Ba người có một điểm chung
nhỏ nhẹ, kín đáo, bao dung biết điều
Đó là danh sách lớp yêu
Trương Cúc chỉ nhớ bấy nhiêu bạn bè....hi hi...

Vườn Thơ Tuổi Học Trò

Kỷ niệm ngày xưa, nay còn đó,
 Bây giờ mỗi đứa ở mỗi nơi,
 Gặp nhau qua mail là điểm phúc,
 Mong sao giữ mãi kỷ niệm này.

// NGUYỄN KIẾN, 12T5 - NK76

Yêu người . . .

*Yêu người bằng nửa con tim,
 Nửa kia cất lại dành cho bạn hiền.
 Bạn hiền anh kiếm chưa ra,
 Thời dành tặng hết cho người anh yêu.*

// T. QUỐC, 12/8 - NK 77

BẠN TÔI NGÀY ẤY

KIM ĐỖ THỊ, 12/7 - NK 77

“Cho tôi xin một vé đi tuổi thơ” tôi đã đọc nhiều lần tập truyện này của nhà văn Nguyễn Nhật Ánh và tôi cũng muốn xin một vé đi tuổi thơ của mình.

Ngày ấy tôi được vào học lớp 8A của trường, một lớp học toàn dân tộc dài. Bàn tôi ngồi đến sáu đứa. Đầu bàn là Tí Bà ngoại, không hiểu sao Hằng, má lún đồng tiền lại có tên như vậy! Kế là tôi. Kế tiếp là Tí Thọ, tên này tôi đặt cho bạn Nơ của tôi, bạn thật khéo tay, thứ gì cũng sửa được, xe đạp hư Tí Thọ lắc một cái chạy được liền. Kế bên Tí Thọ là Tí Diệu, mắt tròn đen láy, tóc dài vén khéo thật đẹp! Kế bên Tí Diệu là nhỏ Mỹ, rồi nhỏ lớp tôi có một cặp Hương Dung lúc nào cũng cặp kè với nhau. Ngày tổng kết năm học diễn văn nghệ hai nhỏ làm hoạt cảnh “Sáng trăng sáng cả vườn chè anh chưa thi đỗ thì chưa động phòng”. Nhỏ Dung hát, nhỏ Hương giả làm anh học trò, vẽ chút ria mép, mặt áo dài the đen, tay ôm cuốn sách cũ đi tới đi lui trên

sân khấu thật dễ thương. Rồi tốp ca có Phương Loan, Mắt Nai, Hương, Dung ôm cặp táp, mặt áo dài trắng sóng bước hát bài “Thi ơi là thi, sinh mi làm chi, bao nhiêu buồn vui trôi theo mùa thi”. Rồi “Thầy cò này bé người tí ti đi chơi đâu cũng nhớ mang theo dù”. Mỹ Trang sắm vai thầy cò. Đeo cái kính đen to tổ bố, nách cặp cặp, tay xách dù đi khệnh khạng thật là oách! Ngọc Bích sắm vai chú đầu bếp vui tính, quần trắng áo trắng tạp dề trắng cái mũ đầu bếp cũng trắng, miệng cười tươi lắc lư theo điệu nhạc. Bạn tôi ngày ấy diễn văn nghệ thật hay! Nhỏ Bạch Tuyết có anh Ngô Bính trường bên theo đuổi. Mấy nhỏ bạn tôi sửa tên Ngô Bính thành Bình Ngố. Rồi ghép tên hai người thành “Tuyết Ngố”. Suốt thời trung học Nhỏ Tuyết chết tên Tuyết Ngố. Hai mươi năm sau gặp lại nhỏ tôi vui mừng reo lên “Tuyết Ngố”. Nhỏ cười tươi rồi nói: “Hết ngố rồi”. Ủ nhỉ! Nhỏ lấy chồng thầy giáo mà. Có liên quan gì tới Ngố nữa đâu. Còn “Loan Guigoz” nữa, tụi nó đặt tên cho Thanh Loan da trắng hồng người tròn tròn vậy đó. Thật ngộ nghĩnh!

Lên lớp 9A, lớp tôi vui hơn và cũng

quậy hơn. Đi học trên lớp chúng tôi mặc áo dài trắng với quần trắng hoặc đen. Học ở xưởng mặc áo blouse xanh nước biển với quần dài đen trắng. Bữa đó trời mưa lớn quần áo dài ướt sũng. Thay áo blouse mà không mặc quần. Cô giáo ngồi trên bàn giáo viên thấy những ống chân trắng khắng khiu lúc lắc. Cô hét lên: “Các em! Các em! Mặc quần vô, không thôi Ban Giám Hiệu lại ra thông báo “Học xưởng phải mặc quần” thì kì cục lắm”. Bạn tôi cười ngặt nghẽo, phải vâng lời cô chú chút xíu quần khô mà có sao đâu.

Lên lớp 10, lớp 9A cũ bị chia ra, tôi vào học lớp 10A học chung với mấy nhóc học lớp 9B cũ, tôi nhớ mặt được ba bạn trai hay quét rác lùa sang lớp tôi là bạn Quyền, như con gái, hàm răng đều nhỏ xíu cười hoài, bạn Giao cao khều răng khểnh hay đi cặp với bạn Khiết nhỏ răng cũng khểnh. Hay thiệt!

Một đứa cao nhất lớp hay đi cặp với một đứa lùn nhất. Đẹp đôi há! Bốn mươi năm rồi bây giờ tôi vẫn thấy hai đứa đi cặp với nhau.

Buổi diễn văn nghệ năm ấy, bạn Quyền giả gái, mặt váy đen áo thun đỏ đội tóc giả quấn tít tay cầm cái dĩa sắt

bị chẳng dĩa móng tay. Ghê thiệt! Hấn đóng vai con dâu tân thời của tía già cổ lỗ sĩ do nhỏ Mỹ sắm vai, nhỏ búi tóc quấn khăn rằn mặt bộ đồ bà ba đen thui, khóc lóc lấy khăn chặm nước mắt, rồi vắt cái khăn nước chảy ào ào như vắt đồ ướt khăn giả cười quá xá. Nước mắt ở đâu nhiều dữ! Bạn tôi ngày ấy thật lắm trò vui!

Quả bom của anh Nguyễn Thành Trung năm đó làm thầy trò tôi hết hoảng, các cổng trường mở rộng cho bọn tôi ra về. Về nhà với bố mẹ người thân. Bọn tôi chia tay nhau.

Sau tháng tư năm 1975, chúng tôi trở lại trường, đứa đi học lại đứa theo bố mẹ ra đi. Hai trường NTT - PĐP sáp nhập lại, tôi học lớp 11T5. Lớp chỉ còn năm bạn nữ, học buồn quá! Tôi học dở hơn các bạn NTT nhiều lắm. Hết học kỳ I tôi xếp hạng cuối lớp, đội sổ đó. Thầy Thuận, thầy Du, thầy Triệu, thầy Phấn.

dạy lớp tôi. Những tình cảm của các thầy đối với học trò không phân biệt NTT hay PDP làm tôi thân mật hơn với các bạn NTT, bớt tủ thân hơn, học tốt hơn, vui hơn một tí! Kết quả cuối năm xếp hạng 15/35 nhé. Cảm ơn sự dạy dỗ của các thầy, con lớn khôn hơn. Cảm ơn sự thân mật, chia sẻ của các bạn cùng lớp 11T5 ngày ấy tôi vượt qua khó khăn.

Lớp 12/7 ơi! Lớp cuối cùng tôi học trường. Các bạn nữ cùng một nghề cắt may. Các bạn Thầy Triệu làm chủ nhiệm lớp mình. Thầy nhúc đầu vì bọn mình. Quậy quá mà! Lớp mình kết hợp với 12/3 tập hát trình diễn ở nhà hát thành phố, bạn Hùng rôm làm nhạc trưởng, Kim Lộc hát “Hát cho dân tôi nghe”, Trương Cúc hát “Cô gái vót chông, cô gái Sài Gòn đi tải đạn” tôi vẫn nghe đâu đây tiếng hát của bạn

mình, như mới đây thôi. Ra trường, tôi chưa muốn ra trường. Có nhiều buổi chiều tôi đến đứng lặng lẽ ở góc đường Phạm Đăng Hưng nhớ các bạn tôi nhiều.

Thời gian qua đi mang theo tất cả! Hơn hai mươi năm sau, bạn Lê Công Đạt qua đời, hay tin tôi vội vã đến nhà Đạt,

thật bất ngờ đầy đủ các bạn tôi, tụi nó tóc đã hoa râm. Sáng hôm sau đến nhà thờ Phú Hạnh dự thánh lễ cuối cùng của Đạt, tôi gặp lại bạn Khiết nhỏ. Lên xe tiễn bạn tôi gặp Quốc Thắng, đến nhà tang lễ tôi lại gặp Tấn Thành đưa cả bà xã đi tiễn bạn. Bạn tôi đó, gần ba mươi năm rồi vẫn còn nhớ để đến tiễn nhau

Bây giờ đã bốn mươi năm rồi, bạn tôi vẫn gặp gỡ nhau ở các bữa tiệc cuối của con bạn mình, vẫn cười đùa vui như ngày xưa. Vẫn gặp nhau trong tang lễ của bố mẹ bạn mình, chia buồn xong lại rủ nhau đi ăn trưa, vào siêu thị thử áo đẹp, đứa mua áo cho cháu nội, đứa mua nón cho cháu ngoại.

Hơn bốn mươi năm rồi và mãi mãi, bạn tôi ơi! Bọn mình vẫn là bạn như ngày ấy nhé.

Con Dế Nhũ

Dzô...dzô...dzô

1...2...3...

Dzô...

Dzô vì Bạn,

Dzô vì Tình

4...5...6...

Dzô...

Rượu mềm môi, tình chan chứa

Rượu mềm lòng, quên mất lối đi về

Dzô...dzô...dzô...

Dzô..

Bạn còn đó,

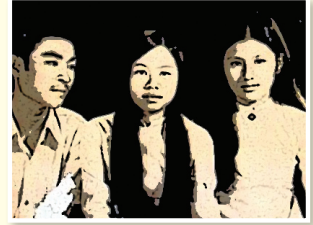
Tôi còn đây

Dzô ! dzô ! Ta cứ dzô !

Ngày mai rồi sẽ tỉnh

Dzô.....

Khò...khò...khò...khòkhò.....

THÚY PHƯỢNG, 12/8 - NK 77

Ai ?

Hông Biết !!

Anh kia má đở môi hồng

Dừng chân đứng lại đôi điều hỏi thăm

Hỏi rằng anh có khỏe không?

Rằng thêm câu nữa,...là cô hay chàng

Là chàng sao có môi hồng

Là cô sao lại có râu xồm xàm???

THÚY PHƯỢNG, 12/8 - NK 77

NHỮNG DẤU YÊU

TRƯƠNG THỊ CÚC, 12/7 - NK 77

10 D, 11 kỹ thuật phụ nữ, 12/7 Đây là tên lớp mình được đổi theo từng thời kỳ, mà tên dấu gọi có khác đi nhưng vẫn là lớp trưởng Hồng Hạnh. Cô lớp trưởng lớp mình, hiền hậu đoan trang dịu dàng nét na. Học rất giỏi, múa rất hay. Mình không biết mình nên dùng những từ ngữ nào hay hơn để dành cho lớp trưởng của mình nữa.

Lớp mình các bạn chơi với nhau theo từng nhóm.

Nhóm mình thì có Huỳnh Ảnh, Tuyết Liễu, Bích Diên và mình. Mình và Huỳnh Ảnh, những lần trường tổ chức đi cắm trại lần nào đi xe đạp thì hai đứa tham gia rất tích cực. Nhưng khi trường tổ chức đi cắm trại xa, thì chỉ đứng nhìn các bạn đi chơi mà lòng buồn rười

12/7 lúc nào cũng đầy đủ

rười. Cứ ước ao....Uhm...Không biết lúc đó các bạn có hiểu cho hai đứa không, hay là lại nghĩ hai đứa không hòa đồng với lớp! Hm ..m m ...

Những buổi ăn cơm trưa hai đứa chỉ đủ tiền để mua mấy củ khoai hay là mua một túi cơm để ăn chung. Huỳnh Ảnh ơi! Sao lúc đó hai đứa mình thiệt thòi quá! Áo dài cũng chỉ có hai cái mặc hoài. Nó cũ ơi là cũ! Mà vẫn không dám mơ ước đến việc có một chiếc áo mới.

Còn nhớ các bạn kéo đến nhà Nguyễn thị Oanh xin phép gia đình cho công chúa cấm cung được tham gia văn nghệ của lớp, năn nỉ mãi gia đình mới OK. Như chim sổ lồng ...Woa...công chúa Oanh của chúng ta được dịp bay nhảy, ca hát hết mình. Vui nhất là lần cả nhóm đến nhà Hùng 12/3 tập hợp ca, tập đi tập lại vẫn không chán, Kỷ niệm này sao mà quên được phải không Oanh? Tấm hình chụp hai lớp hợp ca, công chúa của chúng ta đem

về cát thật cẩn thận. Nhờ vậy mà sau 35 năm mới còn tấm hình của hai lớp để đóng góp vào kho tàng NTT-PDP, hihi ...Cảm ơn công chúa nhé!

Những giờ học may, học thêu, không có tiền mua vải, mua chỉ, luôn luôn được Bích Diên, Tuyết Liễu giúp đỡ... Ôi chao! Ba cô bạn thân của mình...Nhớ mãi cái lần bí quá, qua năn nỉ cô thợ may kế bên nhà mượn đỡ bộ quần áo đem nộp hihi thế là chấp nhận bị cô mắng ....Cô yêu dấu! Tuổi trẻ dại khờ mong Cô tha lỗi!

Tăng Quý Dân là cô bạn mình yêu mến, lúc nào cũng vui vẻ với bạn bè. Lâu lắm rồi mình không gặp Tăng Quý Dân. Nhớ ngày nào sau lần tập Văn nghệ là thấy Quý Dân có tin vui...hihi...Lần cuối cùng mình gặp Tăng Quý Dân vào đêm Noel party. Thấy bạn đang hạnh phúc quá nên mình không tiện nói chuyện.

Kim Hạnh và Thu Liên nhớ những năm đi làm công tác xã hội.

Hai đứa phải đi bán báo và bán vé số cho trường...Tội nghiệp! Thu Liên hiền lành quá đâu dám mời gọi ai mua, bán cả ngày được có tí xiu. Thế là hai đứa đành bán qua bán lại .., hihi...

Noel năm nào, Minh Tâm, Thanh Kiều rủ mình dự một cái party.

Đêm đó có lớp mình và các bạn trai lớp khác nữa. Bạn nào cũng có cặp có đôi, riêng chỉ có mình là đơn. Tham dự một tí thì mình về.....(..Ừ! Mà phải về thôi, ngồi một mình mà nhìn chúng nó gheo ...chắc chết quá!...hehe...) không từ già được Minh Tâm và Thanh Kiều, tha lỗi cho mình nhé!

Lớp mình các bạn ai cũng xinh xắn hiền thực và rồi các mối tình học trò xuất hiện...Thấy có vài cặp yêu nhau. Mình lại ước ao như cô Tám trong truyện cổ tích. Nhưng đó chỉ là ước ao, vì mình đâu có dám nhìn anh nào. Lúc nào cũng tự nhủ “mình phải ráng học thôi“, vả lại không biết mình xấu hay đẹp, mà lỡ nhìn anh nào, lỡ mà... yêu...thì chỉ có nước khổ với mối tình đơn phương mà thôi...hihi...thôi thì an phận vậy...

Mình không có gì để kể cho mối tình học trò của mình, hihi...Ôi chao! Phải hỏi lại La Quốc Hâm, anh bạn hàng xóm của mình xem lúc đi học mình có cái đuôi nào

theo không? Biết đâu...có một tin bí mật gì đó mà bao nhiêu năm... mình chưa biết?...Woa!...hay lắm à nghe...ha ha,... lúc đó thì mình tha hồ mà... ba hoa với OX nhé! Và để mình còn có điểm...để mà kể với bạn bè nữa chứ! Hehe...Hẹn gặp nhé La Quốc Hâm, khi về thăm quê hương sẽ điều tra thêm. Hihi....

Ngày đó mình thấy một vài anh (lớp nào không biết) hay đứng mấp mé ngoài cửa sổ lớp mình, không biết là đang trồng cây si ai nữa đây?! Nghe Bích Diên kể hình như là Minh Khiết thì phải? Hay lấp ló ngoài cửa sổ bị Bích Diên la sợ quá chạy mất! E.... e..e... nếu không đúng bỏ qua nhe Minh Khiết.

Ngày ngày Âu Gia Thành thường đi học chung đường với Kim Hạnh, không biết lớp 12/8, có ai nhờ Âu Gia Thành làm ông mối không? Âu Gia Thành ơi! Phải khai thật thôi!...Hehe...khai đi để mình có thêm vài mối tình học trò kể nhau cho vui mà!

Mình ra trường xong là đi mất.

Kỳ rồi về Việt Nam mới biết được lớp mình lấy chồng bạn cùng trường rất nhiều. Chúc mừng các bạn. Thì ra các cô nàng lớp mình đã được các anh âm thầm đặt cọc hết rồi....Woa!...có bao nhiêu cặp lấy nhau mà chẳng ai nhớ để mời mình đi đám cưới cả! Giận thiệt là giận mà!

Ngày trước nhóm mình tham gia nhiều phong trào nên thường gặp anh Phúc và Nguyễn Đình Đông không biết hai anh có còn nhớ Bích Diên và Tuyết Liễu không? Ước gì mình được gặp Nguyễn Đình Đông, anh đang ở đâu? Cuộc sống như thế nào? Để khi mình gặp cô bạn của mình mình sẽ có đề tài để kể... hihi Đúng là bà Tám!

Phước, một cậu em kết nghĩa của nhóm mình...nó yêu Th Loan lớp mình lắm, nhưng chỉ là yêu thầm thôi, đâu dám tỏ tình. Ngày nào cũng qua thăm các chị và ngắm nhìn Thanh Loan. Cậu em của mình hiền lành quá, hơi thiếu tự tin. Thấy Th Loan nhiều người theo quá nên khờ! Hehe...Thôi

đành ôm mối tình cô đơn đi em ơi! Bốn đứa đi đâu cũng kéo nó đi theo. Không biết giờ nó ở nơi nào?

Những mối tình học trò dễ thương và thơ ngây ấy! Cứ in sâu vào trái tim của các con chim ...già! Các bạn sánh đôi. Hạnh phúc bên nhau, vài bạn rụt rè nhút nhát nên...chỉ là những mối tình đơn phương. Nhưng luôn luôn muốn biết tin tức về nhau. Và chúc nhau hạnh phúc.

Năm nào mình về quê hương gặp lại bạn bè, cũng chỉ gặp được vài bạn thôi. Dĩ nhiên ở lứa tuổi chúng mình nhiều công việc còn đâu đó. Chưa đến lúc thảnh thơi được. Nên muốn gặp được bạn bè chúng mình phải chuẩn bị trước có khi cả năm Bao nhiêu năm qua, chúng mình đã già hết rồi, đứa nào tóc cũng bạc màu, mà nếu còn thì chỉ là màu của thuốc nhuộm mà thôi.. hehe... he...

Gặp nhau không dễ gì nhận ra nhau. Nhiều bạn chẳng thay đổi gì, chỉ thêm vài vết nhăn trên trán. Có bạn nhìn mãi chẳng ra, vì thay đổi quá nhiều. Các cô bạn hiền thực ngày xưa của lớp mình đã thành bà nội, bà ngoại rồi. Và rồi khi

chúng mình gặp lại nhau thì riu rít như những con chim non, vẫn nhí nhảnh đùa vui như khi còn đi học, Những bận rộn lo âu của cuộc sống sẽ lại nhường chỗ cho những nụ cười rôm rả.

Ngày lễ kỷ niệm nhà giáo 20/11 /2012. Nhìn các bạn gặp lại thầy cô và bạn bè vui quá. Ngày lại ngày mình theo dõi các hoạt động của bạn bè khắp thế giới, càng xem, càng comment, càng thổn thức, lại rủ rê nhau gặp mặt cho đỡ buồn, cho nó quên đi cái cô đơn buồn tẻ ở xứ người .

Nguyễn Tiến Dũng 12/8, rủ mình năm nay chúng mình về nhé. Những nỗi niềm nhớ nhung đang thôi thúc chúng mình. Về thăm Thầy Cô và bạn bè thôi. Sĩ số bọn chúng mình như những con số đếm ngược, giảm dần dần theo thời gian .

Gần bốn mươi năm rồi cả lớp mình chẳng gặp nhau. Mong ước mãi một ngày đoàn tụ. Mà chúng mình phải nhanh tay lên chứ! Quý thời gian không chờ đợi chúng mình nữa đâu.

Thăm Bạn Ở

”

MINH NGUYỆT, 12/10 - NK77
Thương tặng bạn Liu của chúng ta
Tấm gương của lòng lạc quan đầy
nghị lực.

Hôm nay tôi thăm bạn,
Người bạn buổi xa xưa,
Nhớ về bao kỷ niệm,
Ánh mắt sáng lung linh.
Nụ cười bạn méo mó,
Nhưng tình yêu tròn đầy,
Tiếng nói bạn nhẹ tênh,
Nhưng chan hòa thân ái,
Bàn tay nắm bàn tay,
Như cho nhau nghị lực,
Hôm nay còn gặp mặt,

Biết ngày nào chia xa.
Bạn đi con đường bạn,
Thênh thang bước độc hành
Tôi quay về lối cũ,
Gian nan với gạo tiền.
Ngày mai trên vạn lối,
Bạn vẫn mãi trong tôi.
Tình bạn ta vẫn thế,
Hẹn gặp cuối nẻo đường.

VIẾT VỀ NGƯỜI BẠN VỪA ĐI QUA CUỘC ĐỜI NÀY

LƯƠNG THỊ LOAN
12/10 - NK 77

NGUYỄN THỊ PHƯƠNG TÂM, lớp 12/10 NK 77...một cái tên ít ai nhớ đến, bởi Tâm là một nữ sinh bình dị, chân chất, không thích chốn ồn ào...chúng tôi chẳng thể quên được cái tính hồn nhiên, vô tư đáng yêu của bạn ấy.

Chúng tôi tới nhà Tâm và Tạ Chiêu Minh (12/3 NK 77) chồng Tâm, bởi câu nói khích nghe thấy mà ghét: “nhà tui chơ vợ, bốn bề là ruộng ... hổng ai thềm tới”...Quyết định tới thăm bạn, chúng tôi đi lòng vòng quanh co một hồi, dừng lại trước cái cổng to đùng, vào bên trong ... đứng là “căn nhà giữa ruộng” nhưng phải nói cho đúng...“CĂN BIỆT THỰ GIỮA

RUỘNG“...nghe thấy mà GHÉT, hèn chi bọn tui nhớ hoài .

Thoa còn nhớ năm 2011, tới nhà Tâm lúc đã tối, trời mưa rất to, nước ngập lên cao, Tâm chẳng nề hà, cứ lội mưa đi hái cho bạn những tàu nha đam Thái vừa mập vừa tươi, rồi những chùm mận lớn nhỏ trên cao cũng như dưới thấp...chúng tôi gom hết chẳng chừa trái nào ... Tâm thì cứ nói “hái nữa đi tui bay...còn chỗ này nè, để tao hái cho “khi ra về, cái giỏ xe honda không đủ chỗ để “ na“ về... Thiệt vui quá trời!!!

Hay tin Minh báo, chúng tôi lại tới CĂN NHÀ GIỮA RUỘNG... vắng bạn Tâm...buồn ghê!...thật ra là buồn lắm lắm đó Tâm à!...Hiếm khi hai bạn mời bọn tui tới nhà, nhưng khi chúng tôi tới thì...cứ như là ngày hội, hai bạn phục vụ rất ư là thiệt tình, thức ăn đầy bàn, bia rượu lòi hết ra đãi bạn...vậy mà giờ đây chúng tôi không còn thấy bạn!!!

Hôm nay Tâm mặc chiếc áo dài màu xanh, màu truyền thống lớp Thương Mại, cái màu luôn đưa cả đám

Thương Mại nhớ về bao kỷ niệm thủa xa xưa...Tạ Chiêu Minh thật khéo khi chọn cho vợ màu xanh thân yêu, thân yêu với chúng tôi và chắc rằng cũng thân yêu với cả nhiều người khác .

Chúng tôi vẫn nhớ những gì bạn đã dành cho chúng tôi, nhất là cái kiểu nói đặc sệt Nam Bộ nghe thật chân tình, thật dễ thương của bạn khi nói về căn biệt thự của mình :

“Tụi bây nhìn zdậy...chứ tụi tao cực như Oshin, dợ đi cài (làm kế toán trưởng 2 công ty), chồng chạy xe ôm (chở hai đứa con đi học), sướng đâu mờ sướng“...

“Cầu cho tụi mình gặp mặt nhau luôn đầy đủ trong những lần kế tiếp “Minh Nguyệt đã ước như thế trong ngày sinh nhật của bạn ấy, tôi ghen ngào bên Tâm với quyển lưu bút trong tay, muốn tâm sự cùng Tâm... rồi lại thôi, chỉ thủ thỉ với bạn “ Tâm hãy phù hộ cho Minh và hai con Tâm nhé“.

Bạn đã đi qua cuộc đời này...VỒ THƯỜNG là vậy...nhưng tình bạn còn mãi trong chúng ta. Thân mến gửi đến Tâm lời cầu chúc an lành nơi đất Phật.

8A -> 12/6

“THUỞ ẤY BÂY GIỜ MỚI KỂ”

Văn sĩ cóc - NGUYỄN THỊ THẨM
12/6 - NK 77

Bây giờ đã là tháng năm rồi, từng chùm hoa phượng nở rộ báo hiệu mùa hè, trời thật oi bức. Tôi vội bước nhanh tìm một chút bóng mát của buổi trưa hè, thi thoảng một chút gió mát lùa về xua đi cái nóng hừng hực. Đi trên đường Nguyễn Văn Thủ xưa là đường Tự Đức, vẫn hai hàng me xanh mát, từng chiếc lá nhỏ bay bay theo từng cơn gió làm tôi chợt nhớ đến bài hát: Con đường có lá me bay chiều chiều ta lại. Từng mảnh kỷ niệm năm nào hiện về trong ký ức cái thuở học trò thật thân thương nơi ngôi trường đó Phan Đình Phùng – Nguyễn Trường Tộ.

Đã gần 40 năm trôi qua từ ngày rời xa mái trường đầy dấu yêu và thật nhiều kỷ niệm. Chúng tôi học lớp Trang Trí Tiểu Công Nghệ, ngoài các môn học văn hóa chúng tôi còn học Vẽ, Thêu, May

túi xách, làm Búp bê, làm hoa và đan lát nữa. Chúng tôi rất thích thú điều này vì tự mình làm ra được những sản phẩm thực tế. Đa số các cô hướng dẫn chúng tôi các môn Công Tác Xưởng thật là thú vị, tỉ mỉ và tận tình. Lớp chúng tôi toàn con gái, một nửa là các bạn 8A vào trước và một nửa là các bạn vào năm lớp 10. Qua từng tên gọi 10C -> 11TCN2 -> 12/6.

Năm đầu 10C chưa có gì đặc biệt lắm, một phần bọn mới chúng tôi đang hứng thú với các môn học có tính thực tế và quen dần với nửa lớp bạn cũ, chúng tôi nhanh chóng hòa đồng với nhau và sau đó bắt đầu năm 2 (11TCN2). Chúng tôi thật sự nổi bật trong trường với những trò phá phách quý quái của tuổi học trò.

Không ngờ lớp con gái mà quậy dữ, cả lớp đã mặc nhiên thỏa hiệp sự quậy phá với nhau từ những bạn rất hiền trong lớp cũng cảm thấy thật sự vui khi tham gia những trò quậy tập thể. Sáng thứ hai đầu tuần nào lớp chúng tôi cũng bị xuống tên trên bản báo cáo hằng tuần, hình như nếu không bị xuống tên phạt chắc tại tôi không tài nào tập trung học được, thế mới thật sự là kì khôi phải không các bạn?

Những trò nghịch ngợm mà chúng tôi không bạn nào có thể dễ quên.

- Không nghiêm túc khi chào cờ và sinh hoạt dưới sân trường.

- Tịch thu bóng của các bạn nam sinh khi một thành viên lớp tôi bị bóng nhắm trúng.

- Ăn vụng trong giờ học.

- Trèo qua cửa sổ hái ổi sá lại nhà cạnh trường rồi mời anh Phúc bí thư Đoàn ăn.

- Phanh cổ áo dài và hông áo để được mặc áo Xưởng trong giờ Vẽ.

- Chơi tạt lon và nhảy dây khi đã là thiếu nữ 17 bẻ gãy sừng trâu.

- Cả lớp mang guốc mộc không để khua vang cầu thang lên lầu, nên mới có nội quy tịch thu guốc không đóng đế.

- Tiếng keng giữa giờ nghỉ trưa làm

mọi người giật mình của bạn Kim Chi phì nhiều Hic.. vì chuyện này mà chúng tôi không được nghỉ trưa trong trường và chúng tôi biết chắc các bạn khác ghét lớp chúng tôi lắm lắm....

- Đi nhỏ mắt tập thể mười mấy đứa cuối giờ học vì cây viết kẻ mi mắt chung trong một đợt diễn văn nghệ bị đau mắt đỏ.

- Rải mắt mèo lớp bạn 12/7 kể bên và bị phạt ở lại làm vệ sinh cho lớp bạn và phải đứng mãi giữa sân trường cho đến khi có bạn chủ mưu ra tự thú và rồi bị nhà trường không cho ngủ trưa trong trường một tuần, thế là hàng loạt áo dài trắng phải ngủ trưa ở lề đường vòng ngoài nhà thờ Fancico, đến nỗi anh chàng bán nước đá tội nghiệp thấy cho cục nước đá để cả lớp uống trong buổi

Lớp 12/6 trong Thảo cầm viên

trưa hè nắng gắt

Không phải là để kể ra những thành tích nghịch phá, nhưng những điều đó đã làm nên những kỷ niệm không thể phai nhòa trong trí nhớ bọn tôi ở quãng thời gian đẹp nhất đời người: TUỔI HỌC TRÒ, nhất quí nhì ma thú ba là học trò mà, mỗi đứa chúng tôi đến giờ vẫn còn nhớ.

Suyt ! còn tình yêu tuổi học trò nữa chú! Nhưng thôi bí mật hẹn tập san sau vậy!

Nhớ khuôn mặt thầy Nguyễn Tấn Ấn, giám thị làm chủ nhiệm lớp 11TCN2 chúng tôi, những ngày cuối năm khi ngồi trước chông học bạ và đã bảo chúng tôi: “Các em muốn thầy phê gì vào học bạ bây giờ đây?” và chúng tôi đã đồng thanh: “Thưa thầy, thầy thấy sao thì phê vậy chúng em không dám thắc mắc ạ! Chúng em cũng không biện hộ cho việc chúng em đã làm”.

Cũng còn nhớ cô Thu Cúc chủ nhiệm 12/6 cũng đã phạt chúng tôi gục mặt trên bàn Xưởng để chiêm

nghiệm những sự việc đã qua, cô còn so sánh và bảo chúng tôi sao không giống những bạn 12/7 người ta hiền thực, dịu dàng nét duyên con gái còn chúng tôi thì sao là con gái mà kì khôi quá chừng?!?!

Chúng tôi biết nhiều bạn cũng không thích bọn con gái lớp tôi _ và khó chịu vì bị chúng tôi quậy phá _ Nhưng với chúng tôi là tất cả những gì để nhớ.

Nhớ thuở học trò nghịch ngợm.

Nhớ cái sân trường be bé xinh xinh.

Nhớ thuở bị phạt phơi nắng dưới sân.

Nhớ buổi vắng thầy cô, ngồi ăn vụng.

Nhớ những giờ tập văn nghệ của lớp.

Nhớ từng khuôn mặt thầy thương và thầy ghét.

Nhớ những buổi trưa lang thang ngoài đường Phan Kế Bính, hoặc tùm năm tùm ba tán gẫu dưới bóng mát hè đường○.

Nhớ từng ánh mắt thầy cô trách mắng nhưng vẫn toát lên vẻ bao dung.

Nhớ nhiều cái nhớ lắm và mỗi lần nhắc đến chúng tôi lại cười khúc khích với nhau. Kỷ niệm ơi, tất cả đã lùi vào quá khứ nhưng chúng vẫn làm cho chúng tôi trẻ lại mỗi khi nhắc nhớ về, dù rằng mỗi đứa bọn chúng tôi đã ngoài 50 hết rồi và một số đã lên chúc ông, chúc bà có cháu Nội cháu Ngoại.

Sẽ là kỷ niệm nếu ta muốn nhớ.

Và không là gì nếu ta muốn quên.

Phải không các bạn?

Các bạn Vàng ơi!!!

Mình đang nửa tỉnh nửa mê
Họp mặt vui quá còn phê đến giờ
Ước gì có mãi tuổi thơ
Mơ ngày tháng cũ, ngu gì tỉnh đây.

Cám ơn các bạn đêm nay,
Chan hòa tình cảm vui say ngắt đời
Mặc cho thế sự nổi trôi,
Giữ cho muôn bạn không thôi tiếng cười.

Dù long này héo hay tươi,
Tình thân tương ái người người hiểu nhau
Cuộc đời này sẽ về đâu,
Dùng hạnh phúc lấp khổ đau đầy mà

Còn cám ơn đến bạn xa
Đã phone, lại nhắn rồi là e-mail
Đọc xong hồn vẫn còn reo
Muốn leo theo gió mà đeo bạn về.

PHẠM MỸ KHIẾT, 12/8 - NK 77

Mẹ Tôi

MINH NGUYỆT
12/10 - NK 77

Tôi thật là hạnh phúc khi kể về Mẹ tôi, người Mẹ tôi có được khi cơ duyên đến với tôi trong thời gian học lớp Thương Mại trường NTT nk 74-77, mẹ của Trần Thị Hồng, người bạn thanh mai trúc mã thuở thiếu thời của tôi.

Ngày còn đi học, tôi vẫn thường hay “bén mảng” đến nhà Hồng để hưởng ké chút hơi hương của Tình Mẹ. Tôi chẳng ngần ngại, vì mẹ Hồng thương tôi như con gái. Trong căn nhà xập xệ đó, tình thương tôi cần chỉ vồn vẹn bấy nhiêu.

Thời gian trôi qua, hoàn cảnh đã chia cắt chúng tôi ở hai phương trời xa lắc. Tôi cũng trôi lăn theo dòng đời tất tả đến độ... quên cả đường về.

Tôi đến thăm bà để chuyển quà của gia đình Hồng gửi cho bà, tôi ngạc nhiên vì bà vẫn còn rất khỏe và

rất trẻ (tôi nghĩ vậy). Nụ cười đôn hậu, dáng đi nhanh nhẹn, bà đón tôi như đón đứa con từ xa về, ngồi tâm sự đủ điều... cũng chỉ khoảng “ba tiếng đồng hồ” thôi ... vậy mà còn chưa đủ vì có bao nhiêu điều muốn nói ...

Rồi lại một ngày “đẹp trời oi bức” tôi được chị hai của Hồng kêu tới để “Mẹ cho em tí quà”. Tôi mừng khắp khởi, quà bánh chỉ là cái cốc, cái chính là nơi đó, tôi đang được đón chờ. Bà bảo, từ ngày gặp lại tôi, bà cứ nhớ con gái bà qua hình ảnh của tôi cho dù “đứa trắng, đứa đen”, tự đứng trong lòng bà muốn dành cho tôi một chút gì đó gọi là... tôi rưng rưng nhận món quà quý giá: một hũ thịt chà bông ... tình thương của bà gửi vào trong đó ... tôi hạnh phúc bởi cách nói của bà thật trầu mến, chân tình ...

Và một ngày nọ, bà lại kêu tôi qua nhà để “tâm sự một tí”, bà còn dặn “nhớ mang theo cái hũ không nhé !”

Minh Nguyệt cùng Mẹ của Trần thị Hồng

... cái úp úp, mở mở của bà đáng yêu làm sao! Tôi vâng - dạ nhanh chóng và mong tới giờ hẹn để qua với bà .

Bà ngồi chờ tôi trong căn nhà vắng vẻ, bà lại tâm sự ... “cái tâm sự một tí” của bà là cả nỗi lòng thương yêu của người Mẹ dành cho con cái khi tuổi già đến bên mình.

Tôi lại có “tí quà của bà“, cũng một hũ thịt chà bông nho nhỏ cộng với sáu trái chôm chôm, một trái cam chín mà bà để sẵn chờ tôi đến ... Thương làm sao “ người Mẹ của tôi“.

Những bà Mẹ là vậy, cái gì ngon, ngọt cũng dành cho con cái, tôi nói điều này để từ đâu đó ... Hồng biết rằng tôi đã được “thế chỗ của Hồng” rồi đó, Hồng chắc cũng chẳng “ganh tỵ“ với tôi đâu nhỉ ?!

Không chờ lâu , tôi nhận được thư của Hồng từ bên kia trời Âu :

“Hallo, chào bạn NGUYỆT (chị TƯ trắng), cảm ơn bạn đã đến thăm MẸ TÔI (chị TƯ đen), ngày xưa tên cúng cơm ở nhà mình là vậy đó ... chị TƯ ĐEN của Bà Đắc bán bánh mì ở cửa Bệnh viện Nhi Đồng...

Mình không bao giờ quên hình ảnh mẹ mình ngày xưa với gánh bánh mì ngồi chơ vơ giữa cái nắng gắt của buổi trưa bên lề đường Sư Vạn Hạnh, trước cửa nhà của một người hàng xóm, chờ đợi một vài người khách ghé mua một hay hai khúc bánh mì... hình như đã khô cứng vì cả buổi sáng nằm hoai trên lò than nướng..

Mình thường nhớ mẹ mình vì những hình ảnh đó...rời xa quê hương 26 năm, được ba lần đón tiếp mẹ trên xứ người ta... với mình thời gian đó là những hồng ân mình tận hưởng hơi ấm của mẹ... mình như nhỏ lại trong vòng tay của mẹ.....

Cảm ơn Nguyệt, cảm ơn những chia sẻ của Nguyệt đã làm mình xúc động, bật khóc nức nở ....hu hu và hu hu... thỉnh thoảng đến thăm má mình và ăn thịt chà bông hộ mình... cảm ơn bạn hiền... cảm ơn Tư trắng. “ Thương chào, Hồng Tư đen “ Vậy là tôi được ra đời bởi “Mẹ Tôi” trong hoàn cảnh như thế với cái tên “Nguyệt Tư trắng“, nghe dễ thương chứ nhỉ ?

“Phước thay cho những ai còn Mẹ !” Cảm ơn bạn Hải Đoàn đã nhắc tôi phước duyên này trên website của cựu HS NTT-PDP.

Tôi nhớ câu thơ :

“ Con dù lớn vẫn là con của Mẹ, Đi suốt cuộc đời lòng Mẹ vẫn theo con“

Cảm ơn Hồng vì đã dành cho tôi cái ân huệ tuyệt vời này... Một hạnh phúc thật đơn sơ nhưng vô giá.

TRƯƠNG THỊ CÚC, 12/7 - NK 77

Trở lại quê nhà ...

Việc đầu tiên khi mình về tới quê nhà là điện thoại để hẹn Kim Hạnh. Sao mà mình hồi hộp quá! “Tối này chúng mình gặp nhau nhé ! Mình muốn gặp hết các bạn trong lớp” Tiếc rằng buổi tối nhiều bạn không đến. Thôi đành chịu vậy!

Gặp lại bạn bè sau 35 năm không liên lạc, vẫn “mày mày - tao tao” như hồi còn đi học. OX cứ nhắc nhở: “Thành ông, thành bà hết rồi, mà sao cứ như là còn nhỏ”. Hai tiếng “mày - tao” gọi cho mình bao kỷ niệm thời học trò. Mình cứ thích gọi nhau như vậy mặc dù bây giờ chúng mình già hết rồi. Hihi... Cảm ơn Kim Hạnh và Facebook đã nối lại mối dây liên lạc của chúng mình. Khi nhận được tin nhắn của Kim Mỹ. “Có phải Cúc té xe đạp tại cầu Sài Gòn không”. Một tin nhắn rất là cảm động! Kim Mỹ ơi! Bạn vẫn nhớ về mình đến thế sao? Các bạn còn ở Việt Nam, mình đã

GIÁ VÉ MỘT CHUYẾN VỀ !!!

tìm nhau, gặp nhau mới biết đã có nhiều bạn đã ra nước ngoài.

Hội ngộ phương xa ...

Hẹn với Bích Diên ở Brisbane...
Hẹn với Kim Lộc ở Melbourne...Hẹn với Mỹ Hồng ở Toronro...Hẹn với Tuyết Liễu ở Oakland...sao mà mình cứ cống cống như sợ chúng nó biến mất vậy. Thế là mình bay một vòng trái đất để được gặp lại các bạn.

Ngày mình bay qua Oaklan, Tuyết Liễu báo tin bạn đi công việc bên OX không về kịp để gặp mình. Mình vẫn quyết định bay qua thăm Má của Tuyết Liễu (mà mình vẫn gọi là Má) thăm chị Nguyễn và cả con Hà, con Huyền nữa chứ! Má không nhận ra mình, đúng là mình khác xưa nhiều quá, ngày xưa mình tóc dài ngang lưng, dáng ốm ốm đen đen bây giờ mình cắt tóc ngắn, và tăng cân hơn xưa gần 10 kilo mà. Hihi....Má ơi! Con gái Má đã già rồi Má ơi!...

Vậy mà Má nhận ra OX mình, chắc là OX mình dù đã sáu bó rồi mà nom vẫn còn trẻ như ngày nào Má nhắc đến cái nồi Bún riêu ngày xưa.

... Nhớ, ...Nhớ,...cái nồi bún riêu

mà bốn đứa con tụ nhau về nấu trong những ngày đói kém ấy! Cái nồi bún riêu ngày ấy sao mà ngon quá. Và nhớ,... quá! Không biết đến bao giờ bọn mình mới được gặp nhau, lại cùng nhau nấu bún riêu. Tuyệt Liệu, Bích Diên, Huỳnh Ảnh, bốn đứa ở bốn Châu, Mỹ, Úc, Á, Âu bao giờ gặp nhau? Má vui lắm, má kể ra nhiều chuyện mà ngày trước bốn đứa con thường hay làm. Má nói nhiều lắm dù rằng giọng Má không còn rõ ràng như xưa vì bệnh tật. Má đã gần chín mươi rồi mà ! Nhớ hoài những ngày lớp mình tập văn nghệ, về nhà Má tập dượt quậy phá ồn ào, mà Má nào có la đâu? Má ơi! Con hẹn với má sẽ đem theo Bích Diên, Huỳnh Ảnh về thăm Má ...

Cuộc sống quanh ta đang ào ạt trôi nhanh, hãy giơ tay kéo lại, để mà... còn chút gì đó... để nhớ!! Thôi thì mình hãy nhanh tay lên phải không vợ chồng Dũng - Lan, Hồng - Đệ (Dũng lớp 12/8 ở Bayreuth và Hồng 12/10

ở Menchen). Nhớ mãi tiếng cười, hồn nhiên của anh Đệ và giọng nói thấp thấp nho nhỏ bên tai của Hồng...Nhớ, giọng cười phấn khởi của Tiến Dũng khi kể về các bạn cùng lớp...Nhớ...sự vui nhộn và ân cần của Lan. Nhớ những tiếng cười rộn ràng của sáu đứa ở Germany này.

Ký ức không phai ...

Nhớ...Lần nào trường đi cắm trại, Trời mưa lớn, gió bão thật kinh khủng, lều trại đều bị sập và ướt sũng, nên phải chuyển chỗ! Các anh trong ban chỉ huy trại nhường cho các cô con gái vào trong nhà trú mưa ngủ. Mình quên mất là tại sao lại có căn nhà đó? Có bạn nào nhớ không? Mình nhớ...đêm đó...Có một nam sinh nào đó bị bò cạp cắn, được đưa vào nhà trú mưa này (nhà chỉ giành cho bọn con gái), nằm sốt mê man. Các bạn nữ chẳng ai dám nằm gần thế là đẩy qua cho Trương Cúc này nằm kế bên.. Hihi... ngày trước sao mà mình giống còn trai thế ! Mình đâu có sợ gì khi nằm gần một cậu con trai, nhất là cậu ta đang lên cơn sốt nữa! Ủ nhỉ! Chẳng biết cậu ta sau đó như thế nào? Học lớp nào? Và tên họ là gì mà được điểm phúc nằm kế bên mình...hm...phải điều tra cho ra he ..he....Biết đâu nhờ vậy mà cậu ta đã hết sốt, không biết có nhớ cảm ơn mình không!

Dàn hợp ca lớp 12/3 và lớp 12/7 năm 1976

Các bạn thân yêu ơi! Nhớ,...ngày thứ hai đầu tuần tại sân trường... Những ngày thứ hai đầu tuần tại sân trường chúng ta làm những gì có bạn nào nhớ không?. Nhớ,...lại những buổi trưa lang thang đâu đó quanh trường. Những buổi trưa ở lại trường chúng mình hay lang thang ở đâu nhỉ? Nhớ,...ngày xưa theo Thầy, xem Thầy vẽ vào áo dài cho các bạn trong lớp. Bạn nào....ngày xưa được Thầy vẽ hoa lên áo? Thu Oanh hay Thanh Loan. Những kỷ niệm đẹp giữa hai lớp 12/3 và 12/7 khi cùng nhau tập văn nghệ...Nhớ,...lại những ngày cùng với lớp 12/3 hợp ca. Bài hát nào nhỉ? Nhớ, và nhớ....Kể hoài không hết .....

Nhớ,...những ngày còn đi học, mình nghịch phá nhất lớp. Các Thầy, các Cô không biết lúc đó nghĩ gì về mình. Ước gì mình gặp lại Thầy, Cô

ngày xưa để hỏi lại. Hihhi....Mình nhớ mãi mình ngồi bàn nhất len len giựt giựt tà áo dài của Cô.... Máy lần Cô châu mày khó chịu...Woa!.... hết chịu nổi luôn... sao mà mình quậy quá!. Lê Hoàng, Hồng Hạnh, Thanh Loan sao mà các bạn hiền

lành ngoan ngoan quá vậy? ...Thu Liên, Hồng Lan, Kim Hạnh, Kim Lộc. Ôi chào những cô bạn gương mẫu của lớp 12/7, Nguyễn Oanh, Mỹ Hồng, Kim Cúc sao mà các bạn lại rụt rè ít nói thế!

Ước mơ có một ngày ...

Ước gì một ngày nào đó cả lớp mình tụ lại nhi! Để mà chúng mình đưa nầy nhắc chuyện này, đưa kia kể chuyện nọ. Các kỷ niệm lại ào ạt tuôn ra. Lại cười tươi như những ngày nào, hồn nhiên của tuổi thơ. Kỷ niệm của chúng mình kể hoài không hết, Phải không các bạn ?

Có một lần mình comment với Nguyễn Bảo lớp 12T1 NK 76 bên Úc :” Hãy cho tôi mua một vé đi về Tuổi Thơ.”...Mà một vé bao nhiêu đô-la Úc? ...Bao nhiêu đô-la Mỹ? ...Bao nhiêu Euro?... Chắc là VÔ GIÁ rồi! Chúng mình phải mua bằng đô-la của NỖI NHỚ mà thôi các bạn ạ!

Tình Bạn

Chúng ta đã cho nhau tình bạn thiết
Ngôn ngữ nào diễn đạt nghĩa tình thân
Sưởi ấm tâm hồn lạnh giá sao băng
Tôi hiểu được thiên thần là bạn đó

PHẠM MỸ DUNG
10C - NK 76

Lau khô lệ trên mắt tôi đo đở
Mang tôi đi trong ánh sáng bầu trời
Cứu lấy tôi lúc sợ hãi đơn côi
Đón tôi lại khi hồn tôi đi lạc

Dù xa lắm mà gần hơn ai khác
Trái tim tôi, trái tim bạn kề bên
Dịu nhau đi qua đau khổ đảo điên
Và thương mến ta gần như trọn vẹn

Tôi đã hiểu một đôi điều ước hẹn
Chúng ta quên chưa nói một lời yêu
Mãi mãi rằng ta luôn rất yêu chiều
Tôi thật sự muốn sẻ chia bền vững

Bạn là ông mặt trời cao lừng thững
Là ngôi nhà ấm cúng, cánh đồng xanh
Là cả niềm vui tôi có chung quanh
Cho tôi gửi lời yêu thương đến bạn.

TRƯỜNG HỌC VÀ TRƯỜNG ĐỜI

VÕ THỊ THANH LOAN, 12C - NK 76

Đã gần bốn mươi năm xa mái trường kỹ thuật, nhưng trong tôi cứ tưởng như ngày tháng ngừng trôi, những bạn bè tuổi học trò, những thầy cô vẫn đứng trên bục giảng, những kỷ niệm vui buồn, những tiết học sôi nổi vẫn đọng lại như mới ngày hôm qua hôm kia vậy.

Mái trường Nguyễn Trường Tộ - Phan Đình Phùng sau năm 1975 đã có tên mới, biết bao thay đổi, biết bao niềm vui nỗi buồn bị xáo trộn, những niềm vui của người này cũng là nỗi buồn khổ nhục của nhiều người khác; kẻ ở lại người ra đi khắp bốn phương trời như đàn ong vỡ tổ. Chiến tranh kết thúc, bom ngừng rơi, tiếng súng ngừng nổ, đất nước không còn chia cắt. Người Việt chúng ta không còn chết chóc bởi bom rơi đạn lạc, nhưng có biết bao nhiêu người đã rời xa đất nước do khó khăn về kinh tế phải bôn ba nơi xứ người.

Mái trường Phan Đình Phùng - Nguyễn Trường Tộ trong tôi vẫn như ngày nào! Có ai không nhớ những điều giản dị, thân quen mà xưa kia đã qua rồi, có ai nhìn những lớp học vắng dần những khuôn mặt thân thương mà không nuối tiếc, có ai đưa mắt về phía bục giảng khi thầy cô vắng bóng mà không xót xa. Hôm nay chúng em đã khôn lớn, đã trưởng thành, nhưng

trưởng thành không phải quên đi, là tách rời những gì của một thời non trẻ, vụng dại. Đã gần bốn mươi năm xa mái trường kỹ thuật, xa thầy cô, xa bạn bè, chúng em mỗi đứa mỗi gương mặt, một tính cách, nhưng khi được gặp lại thầy cô, em rất vui mừng và cảm động khi thầy Đỗ Văn Bình (hiệu trưởng PĐP), thầy Huỳnh Ái Tông (hiệu trưởng NTT), thầy Phấn, cô Ngọc Nga, cô Bình Xuyên, cô Cúc, cô Hoàng, thầy Du, Thầy Lê Quyên, thầy Thuận,...vẫn nhớ tên đứa học trò Võ Thị Thanh Loan con của thầy Võ Văn Khéo. Em rất cảm ơn quý thầy cô đã dìu dắt chúng em, đã trang bị cho chúng em những kiến thức cơ bản để vào đời.

Tháng 9 năm 1976, tôi là một nhân viên nhỏ tuổi nhất của Văn phòng Sở Công Nghiệp Thành Phố, ngày đi làm đầu tiên tôi vẫn trong bộ áo dài trắng của tuổi học trò, các anh các chị các chú trong cơ quan nhìn tôi ai cũng mỉm cười đôn hậu. Để không phụ lòng thầy cô và gia đình, tôi làm việc rất siêng năng, nhiệt tình năng nổ, làm cho hết việc chứ không đợi hết giờ,

Học sinh các lớp nhận phần thưởng hạng nhất - NK 73-74

khá chu đáo và có trách nhiệm với công việc nên được các cô chú lãnh đạo quan tâm bồi dưỡng. Những công việc quan trọng và bảo mật, các chú đều nghĩ ngay đến cô nhân viên nhỏ tuổi mà nghiêm túc học trò trường NTT-PĐP. Trong quá trình công tác, học tập và đi học đại học tại chức, tôi ghi nhớ sự quan tâm bồi dưỡng, sự giúp đỡ tận tình của các cô chú trong cơ quan và đoàn thể, đặc biệt là chú Lê Văn Quýnh (nguyên giám đốc Sở Công Nghiệp Thành Phố), chú Lê Chí Tiết (nguyên Chủ nhiệm Liên Hiệp Hợp Tác Xã Tiểu Công Nghiệp - Thủ Công Nghiệp Thành Phố).

Đến năm 1994, tôi xin nghỉ việc cơ quan để cùng gia đình tập tành công việc kinh doanh trong nền kinh tế thị trường mới chuyển đổi, "Vạn sự khởi đầu nan" nên trong kinh doanh bước đầu gặp nhiều khó khăn nhất định,

cái khó nhất là phải làm quen với cung cách của cơ chế xin cho, bởi tôi vốn là người "khô khan cứng nhắc", từ đó tôi rút ra được nhiều bài học trong cuộc sống.

Cuộc sống là người thầy dạy cho tôi nhiều điều tốt lành, càng va chạm với cuộc sống tôi càng học được nhiều điều bổ ích, cho nên những người thành công lớn thường là những người thất bại nhiều nhất, bởi mỗi lần thất bại là một bài học xương máu mà tôi học được. Lăn lóc trên thương trường với các ngành nghề "hot" nhất của thời điểm, nhưng tôi vẫn quyết tâm trụ lại với Áo Dài Việt Hoàng, bởi đó là ngành nghề mà tôi đã theo học tại trường Nguyễn Trường Tộ-Phan Đình Phùng thân thương một thời đáng nhớ.

Tri Ân

Nhân gian trọng vọng ba thầy.
 Với ba thiên chức hộ trì thế gian.
 Khai bệnh, khai trí, khai tâm.
 Cứu người mê bệnh, thân khang chí thành.

Thầy thuốc, thầy giáo, thầy tu.
 Ta cùng bái vọng công ơn quý thầy.
 Khi ai cất oe tiếng khóc.
 Đã mang ơn các thầy thuốc chở che.

Bao công để con và mẹ.
 Đều vương tròn, nên ta phải ghi ơn.
 Mãi sau trái gió trở mình.
 Đều nhờ tế độ của thầy lương y.

Ấu qua rồi trở thành nhi.
 Trí tâm trong trắng mong chi học hành!
 Vui quá ngày “tôi đi học” (Thanh Tịnh)
 Ấng văn chương khai mở chân trời xa.

Kỳ diệu sao 50 năm qua.
 Vẫn bừng sáng trong ta ngày khai giảng.
 Trong áng mây trời lãng đãng.
 Lại hiện ra bóng dáng thầy khai trí.

Những chữ vắn a, b đầu tiên ấy.
 Khai sáng trong ta như bản tuyên ngôn.
 Học đường ví tựa ngôi đền.
 Việc dạy và học như lời Thánh ban.
 Trước tiên học để thành nhân.
 Sau rồi mới sẽ làm quan, làm thầy.

Rồi từ nhi, tráng đến thanh (niên).
Đại số, hình học, toán, hoá, lý, sinh.
Vẽ kỹ thuật, công tác xưởng.
Sức bền nhiệt luyện, lắp ghép dung sai.
Việt văn, giáo dục, công dân.

Biết bao môn học hình thành nên ai?
Để nay ôn lại tri ân.
Ôi! Bao chữ nghĩa mà thầy cho ta.
Ôm trọn một mở bước ra.

Biển đời, hỗn tạp, mênh mang một mình.
Vận dụng hết sức lý, tình.
Bơi trong biển cạn chưa chìm 50 năm.
Nhưng bờ chẳng thấy hơi tăm.

Nhìn quanh thầy chữ, thầy y đã già.
Tóc trò nay cũng muối pha.
Nhìn về còn thấy đường xa mịt mù.
Cùng đường kính hỏi thầy tu.

Thầy cười bảo hãy chú nhìn vào gương.
Nghệp con còn nặng phải ương.
Tu đi kẻ trẻ, dành về kiếp sau.
Hốt nhiên bỗng ngộ cơ căn.

Thời gian vô thủy, không gian vô cùng. (Hoa nghiêm)
Tạ ơn Thầy đã khai tâm.
Từ nay xin nhập Pháp Môn đạo tràng. / (Pháp môn).

MINH AN - NGUYỄN QUỐC TIẾN
12/5 - NK 77

Vùng Ký Ức

Nhạc: Lê Quyên   Lời: Nguyễn Tăng

Slow Rock

Ta bỏ lại đằng sau ngày tháng cũ,   Là thời gian của kỷ niệm menh
mang. Ta dừng lại bên con đường đất đỏ,   Lòng băng khuôn và chân bước ngõ
ngang. Ngôi trường ấy bao tháng ngày quen thuộc,   Khi xa nhau mơ ước lúc trùng
phùng. Bao hoài niệm tràn về trong ký ức,   Màu áo xưa hay nỗi nhớ vô
cùng!   Còn đâu em gió chiều nghiêng mái tóc   Đem hương về hoa lá cũng xanh
tươi. Ai rót lại nắng vàng trên suối ngọc,   Cho hôn ta còn một thuở rong
chơi? Còn đâu em bên hàng dương xanh ngắt,   Gió thổi thâm hay hơi thở của
đêm. Ta mơ hồ nghe thời gian lịm tắt,   Áo ảnh cuộc đời rơi xuống chân
em?   Ta vẽ đây bước chân ngàn sỏi đá,   Lối mòn xưa còn đâu vết rong
rêu. Ôi thời gian phôi chãng là phép lạ,   Ta bồi hồi giữ mãi một tình yêu!

Thư Cảm ơn

Ban Biên Tập Cựu học sinh Nguyễn Trường Tộ - Phan Đình Phùng kính lời cảm ơn Ban Giám hiệu trường Cao đẳng nghề Nguyễn Trường Tộ TP HCM đã tạo điều kiện làm đại diện xin cơ quan chức năng cho phép thực hiện Đặc san, cảm ơn quý Thầy cô và Các bạn bè là Cựu Học Đỉnh đã góp công sức, thời giờ cũng như sẵn sàng chia sẻ, cộng tác với những bài viết, những hình ảnh, những kinh nghiệm và hiểu biết, giúp chúng tôi vượt qua một số trở ngại trong việc biên tập quyển Đặc san “Trường xưa lối cũ” này mà quý Thầy cô, Các bạn bè là Cựu Học Đỉnh đang có trong tay. Chúng tôi chân thành cảm ơn quý tác giả đã gửi các bài viết với nội dung súc tích và đa dạng, Tài chính và chuyên môn thiết kế, cảm ơn Lãnh đạo công ty in An - Pha ..... cũng là Cựu học sinh đã in ấn nhờ đó quyển đặc san trở nên xinh đẹp như một vườn hoa muôn màu, muôn vẻ....với bao kỷ niệm thuở học trò bên thầy cô trong gần 40 năm qua được ghi lại trong đó.

Sau khi thưởng thức đặc san, tất nhiên chúng tôi vẫn còn nhiều sơ sót, Ban biên tập mong rằng quý thầy cô, Các anh chị và các bạn hãy góp thêm kinh nghiệm để Đặc san lần sau (nếu có) sẽ thể hiện hết tâm trạng của thuở học trò chúng ta

Trân trọng

TM. BAN BIÊN TẬP

Nguyễn Văn Tịnh – Nguyễn Hữu Phúc

Tương Tác

Thầy cựu hiệu trưởng **ĐỖ VĂN BÌNH** tặng các em nữ sinh
Nguyễn Trường Tộ - Phan Đình Phùng

